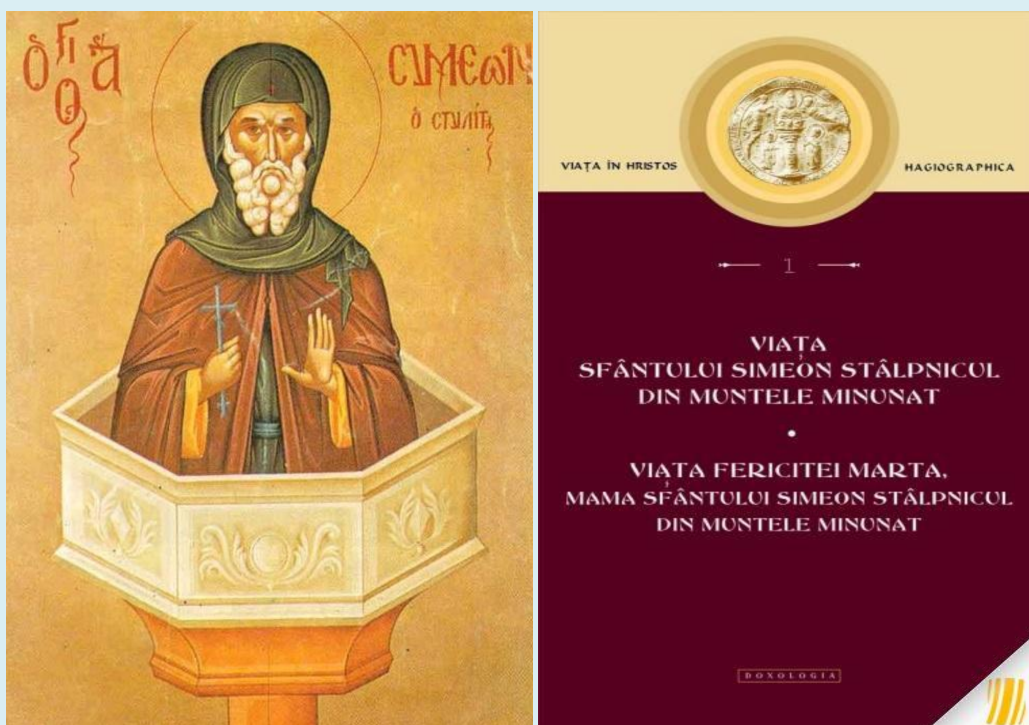
Viaţa Sfântului cuvios Simeon din Muntele minunat (24 mai)

(extrase)

Sfântul Simeon de la Muntele minunat din Antiohia Siriei (24 mai):
https://www.academia.edu/43179540/Sf%C3%A2ntul_Simeon_de_la_Muntele_minunat_din_Antiohia_Siriei_24_mai_

https://archive.org/details/sf.-simeon

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-simeon/steaemy1/sf-simeon

***

Naşterea Sfântului Simeon din Muntele minunat

Cu puţini ani mai înainte, un bărbat cu numele Ioan care provenea din metropola Edessei, încă de vârstă tânără, a venit în marea cetate a Antiohiei împreună cu prea cinstiţii lui părinţi, care, îndeletnicindu-se cu meşteşugul aromatelor, îşi câştigau cele necesare traiului. Acolo, aşadar, avându-şi petrecerea, au vorbit cu părinţii unei fecioare pe nume Marta, ca să o unească pe aceasta în comuniunea nunţii cu Ioan despre care am vorbit mai sus. Aceştia, fiind bucuroşi de acest lucru i-au făcut cunoscut fecioarei ceea ce li s-a spus. Dar ea a refuzat cu totul, fiindcă dorea să se nevoiască în feciorie, auzind îndemnul Sfintelor Scripturi, ca trupurile fecioarelor

să se înfăţişeze curate Domnului [I Cor. 7, 37; II Cor. 11, 2;]. Aşadar, fiind silită de părinţii ei şi luând ea în minte porunca Domnului care zice: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta” [Ieş. 20, 12.] şi că nu este potrivit, nici cuviincios să te împotriveşti tare propriilor părinţi, încredinţându-se pe ea lui Dumnezeu, aleargă la cinstita Biserică a Sfântului slăvitului Prooroc, Înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan, cea dinaintea porţilor Theopolei şi, după ce a vărsat multe lacrimi, se roagă sfinţeniei lui să fie învrednicită de la Dumnezeu de încredinţarea ei cu privire la ceea ce-i stătea înainte, încredinţare pe care dobândind-o cu rugăciunile Botezătorului, s-a supus voii părinţilor ei şi se căsătoreşte cu bărbatul pomenit mai sus, petrecând cu el în chip cuvios şi iubitor de Dumnezeu. Şi îndeletnicindu-se cu postiri şi cu dormitul pe jos, l-a schimbat la voia ei şi pe bărbatul ei, care era foarte cuvios şi cinstitor de Dumnezeu.

Aşadar, trecând timpul, acea prea cinstită femeie, văzând podoaba fecioriei ei dezlegată şi văzându-se pe sine plecată în lume prin căsătorie, aleargă la prea cuvioasa biserică despre care am scris mai înainte, a Sfântului Ioan, proorocul, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, ca să îi dăruiască ei de la Dumnezeu un prunc, pentru rugăciunile sfântului, spre slujirea bunătăţii Stăpânului nostru Iisus Hristos şi a rămas destulă vreme în prea cinstita biserică rugându-se cu lacrimi pentru aceasta, fără să guste fie pâine, fie apă, sau altceva, şi, şezând la podea, îşi împlinea somnul cel după fire. Astfel petrecând de ceva vreme, într-o noapte, vede, ca să zic aşa, cu proprii ochi, pe Sfântul şi prea slăvitul Înaintemergător, Ioan, bucurându-se şi zicându-i: „Îndrăzneşte, femeie, şi te roagă, căci a fost primită rugăciunea ta [Cf. Lc. 1, 13; 2, 12.] şi acesta va fi ţie semn, luând această bună mireasmă, îndată ridică-te şi tămâiază casa şi ea îţi va fi de ajuns până la o vreme”. Dar ea, înfricoşându-se foarte, s-a trezit şi vede în mâna ei un bulgăre mare de lemn mirositor şi, ridicându-se, îl pune pe altarul Sfântului, vărsând multe lacrimi. Şi luând căţuia a umplut toată casa de bună mireasmă [Cf. În 12, 3.], încât cei ce se împărtăşeau de ea nu ştiau să distingă ce mireasmă era aceea. Aşadar, a cheltuit tot bulgărele acela, până în această zi, lăsând o mică parte pe care a legat-o de crucea pe care o ţinea la ea. Când s-a împlinit ziua, a şezut iarăşi în slăvită biserica aceea [Cf. În 11, 20.] şi trezindu-se ziua următoare din somn, a aflat iarăşi cantitatea aceea plină de bună mireasmă precum i se dăduse ei şi mai înainte de către sfântul, şi a făcut iarăşi la fel, umplând casa de bună mireasmă.

Trecând câtva timp de la această minune, iarăşi i-a stat înainte Sfântul cel slăvit al Domnului, Înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan, zicând către dânsa: „Ridică-te degrab [Cf. Fapte 8, 26; 9, 11; 22, 10.], femeie, şi du-te în cămara ta şi în binecuvântare însoţindu-te cu bărbatul tău, îndată vei zămisli fiu [Lc. 1, 31.] şi îi vei pune numele lui Simeon. De carne sau vin sau altceva gătit prin meşteşug

omenesc nu se va împărtăşi. Dă-i lui spre hrană numai din sânul drept, iar de cel stâng nu se va atinge, căci pruncul este de partea cea de-a dreapta. Pâine şi miere şi sare îi vei da lui drept hrană. Trebuie cu toată frica să fie păzit [II Tim. 1, 14.] ca vas sfânt [Rom. 15, 16.], comoară de preţ. Căci acesta va fi slujitor Domnului Dumnezeului nostru. Când va împlini doi ani va primi sfântul botez în această biserică. Ce trebuie să fie cu el va spune pruncul după sfântul botez, venind harul peste el.

Trezindu-se femeia din somn înfricoşată foarte şi tremurând din toate mădularele şi plecându-se, s-a dus în casa ei care era înlăuntrul porţii Antiohiei numită Dandalică. Şi îl află pe prea cinstitul ei soţ citind istorisirea aflării cinstitului cap al sfântului, slăvitului Prooroc Înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan şi, aşezându-se lângă el, asculta lectura. Când s-a terminat istorisirea, a început să se tânguiască şi să verse lacrimi.

Bărbatul a întrebat-o ce a putut să i se întâmple [Cf. Lc. 15, 26.]. Dar ea nu i-a răspuns, nici nu a zis ceva către el din cele arătate sau spuse ei. Şi culcându-se cu soţul ei, îndată a luat în pântece după cuvântul Sfântului, slăvitului Prooroc Înaintemergător şi Botezător Ioan şi din ceasul acela s-a păzit pe sine cu toată frica [Cf. Lc. 2, 19.]. Iar cunoştinţelor şi celor ce se apropiau de ea şi în primul rând soţului ei, le spunea că va naşte sigur un prunc de parte bărbătească şi că îl va numi pe el Simeon. Timpul trecând, a născut prea cinstită femeia aceea, fără să simtă nici o durere. Când s-au împlinit patruzeci de zile, a dus maica pruncul în Biserica Sfântului, slăvitului Prooroc Înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan, la cel care i-a binevestit cele despre Simeon, aducându-l pe el prinos lui Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru.

[Viaţa Sfântului Simeon 1-3, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Copilăria Sfântului Simeon din Muntele minunat

După puţine zile i-a trecut prin minte gând mamei copilului să-i dea spre împărtăşire de hrană şi sânul stâng. Căci i s-a spus ei, cum am arătat mai înainte, să-i dea lui numai sânul drept. Şi păzind ceasul în care trebuia să alăpteze copilul, i-a dat lui sânul stâng. Dar nici nu s-a atins de el, ci atât cât îi era cu putinţă se întorcea plângând. Aceasta făcea mama lui aproape în fiecare zi şi pruncul refuza

mereu să se împărtăşească din el. În aceeaşi noapte sânul ei stâng s-a subţiat atât încât a devenit ca al unui bărbat, în timp ce sânul drept a rămas neschimbat. Umplându-se de uimire şi de frică, îşi arăta sânul femeilor care se apropiau de ea şi le povestea toate câte i se arătaseră ei şi cum i-a trecut prin minte gândul de a-i da sânul stâng.

Când a împlinit doi ani, pruncul a fost botezat în Biserica prea curată a Sfântului Înaintemergător şi Botezător Ioan. Şi ieşind din sfânta cristelniţă, după ce a fost chemat numele lui Simeon, după cuvântul Sfântului, slăvitului Prooroc Înainte-mergător şi Botezător Ioan, îndată a început să zică cu glas limpede timp de şapte zile acestea: „Am tată şi nu am tată, am mamă şi nu am mamă”, însemnând prin aceasta lepădarea lui de toate cele pământeşti, suişul şi înaintarea lui către cele cereşti şi duhovniceşti.

Din acea clipă, ori de câte ori se întâmpla ca cinstita lui maică să se împărtăşească de carnea jertfitorului, niciodată nu îl convingea pe prunc să guste din laptele ei, ci rămânea toată ziua fără să se împărtăşească de hrană. Fiindcă acest lucru se întâmpla adeseori, a cunoscut mama lui pricina şi de atunci s-a abţinut să se mai împărtăşească de carnea jertfitorului. Când a fost în stare de a se împărtăşi de hrană tare, i-a adus mama lui miere cu pâine şi îi dădea lui spre hrană şi apă drept băutură. De căldura băii nu putea să se apropie, ci ori de câte ori mama lui încerca să îl aducă la baie, mai înainte de a se apropia de căldura băii, pruncul rămânea fără glas, încât de aici maica lui a cunoscut că era voia lui Dumnezeu aceasta şi se abţinea să-l mai aducă la băi.

Când a împlinit vârsta de cinci ani, s-a întâmplat că cetatea Antiohiei a căzut sub un cutremur şi a fost prins tatăl lui sub o dărâmătură şi şi-a încheiat acolo viaţa. S-a surpat şi casa în care locuiseră cinstiţii părinţi ai copilului până în temelii [Datorită reperelor cronologice furnizate de Viaţa Sfântului Simeon, este vorba fără îndoială de cutremurul din 29-30 mai 526, care, după cronicarul Malalas, probabil martor ocular, a costat viaţa a 250.000 de persoane şi a distrus aproape întregul oraş.]. S-a întâmplat atunci că mama pruncului plecase la rugăciune, iar pruncul din iconomia lui Dumnezeu se afla în Biserica Sfântului slăvitului întâi Mucenic Ştefan care se afla lângă cetatea Antiohiei. Când a avut loc dărâmarea bisericii Sfântului Ştefan, copilul rătăcea prin cetate, iar mama lui nu putea să ştie de el din pricina confuziei dărâmăturilor. Dar, găsindu-l o femeie temătoare de Dumnezeu, cunoştinţă a părinţilor lui, şi recunoscând copilul, l-a aşezat pe el pe umeri şi a plecat aproape de muntele ce se afla în preajma Antiohiei.

După ce au trecut şapte zile, maica lui neştiind nimic de el şi crezând că pruncul a fost prins de dărâmătură, i s-a arătat ei Sfântul slăvitul Ioan, Proorocul şi Botezătorul, descoperindu-i limpede locul în care era pruncul. Iar ea plecând, l-a găsit pe el în munte la acea femeie, care i-a povestit mamei cum copilul a refuzat să se înfrupte din ceva, afară numai de pâine şi apă şi aceasta de două ori în răstimpul celor şapte zile. Şi luând maica pruncul şi mulţumind Domnului, a plecat la Biserica Sfântului Prooroc şi Înaintemergător şi Botezător Ioan şi acolo rugându-se şi mulţumind iarăşi Domnului s-au întors în cetate.

Dar fiindcă este necesar să scriem toate spre folosul celor ce ascultă cu credinţă şi să nu ascundem nimic din cele cuvenite, pe bună dreptate am socotit că este bine să vă arătăm vouă, iubiţilor, această dumnezeiască descoperire. Căci cea între sfinţii noştri, maica şi doamna Marta, din care, precum am zis, s-a născut Simeon, robul lui Dumnezeu, fiind temătoare de Dumnezeu, umbla în căile dreptăţii [Mt. 21, 32.] şi îl creştea pe acesta cu înţelepciune şi în dragostea de Dumnezeu, potrivit cu cele spuse şi arătate ei.

Într-una din zile, aşadar, gândindu-se întru sine la cele spuse ei despre copil şi se întreba ce va deveni, adormind, s-a văzut pe sine înaripată şi ca ridicată la înălţime, ţinând pruncul şi aducându-l în dar Domnului şi zicând acestea către copil ca în timpul Profetului Simeon: „Îmi doream să văd urcuşul tău dumnezeiesc, o, fiule, pentru ca Domnul să slobozească pe roaba Lui în pace [Lc. 2, 29.], că am aflat har între femei, ca să dau Celui Preaînalt truda chinurilor mele de naştere”. Aşadar, acestea văzându-le, le păstra pe toate în inima ei [Lc. 2, 51.].

După acestea s-a întâmplat să meargă pruncul în acel loc numit Heruvim şi a binevoit Dumnezeu, Care l-a hărăzit pe el din pântecele maicii sale spre slujirea Lui, să îi arate lui desfătarea viitoarelor bunătăţi. Şi vede cu ochii pe vechiul zid al cetăţii, cel numit Heruvim, pe Domnul nostru Iisus Hristos şi poporul drepţilor veniţi împreună cu El. Şi cine poate povesti slăvita aceea şi plină de înfricoşare venire? Nemitarnică judecată stătea înainte şi cartea vieţii deschisă în mâinile Domnului [Cf. Apoc. 20, 12.], Raiul înălţându-se de la răsărit până la norii cerului şi la apus clocotind iezerul de foc. A venit duhul care îl însoţea şi arătând cu degetul, a grăit către copil zicându-i: „Ascultă, copile, şi pricepe cuvintele vieţii. Primeşte viaţa plăcută lui Dumnezeu, crezând sfatului celor arătate ţie. Înviere neînchipuită va fi, pentru adevărul care va fi, veselia drepţilor Domnului, Care împărăteşte, stă de faţă, Scriptura a mărturisit viaţa cea fără de sfârşit, Raiul desfătărilor dăinuie, iar văpaia veşnicei osânde, iată, străluceşte. Mergi, aşadar, pe cale, după ce vei fi ales binele, ca să te slobozeşti din atâtea chinuri ale întunericului şi ca să dobândeşti făgăduinţa bunătăţilor nepovestite cele gătite celor ce

Îl iubesc pe Domnul [Cf. Îs. 64, 4.]”. După ce i s-a arătat lui această vedenie mai presus de minte, s-a înţelepţit copilul cu dumnezeiască pricepere şi cu înţelepciunea Domnului [Cf. Col. 1, 9.] şi cunoştinţa dumnezeieştilor descoperiri era cu el.

[Viaţa Sfântului Simeon 4-9, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Începuturile ascetice ale Sfântului Simeon din Muntele minunat

Trecând puţine zile, vede copilul cu proprii ochi un bărbat îmbrăcat în haine albe ca zăpada, zicându-i lui: „Urmează-mă oriunde voi merge” [Cf. Mt. 9, 9; Lc. 9, 57; Mc. 2, 14.]. Şi îndată a urmat umbrei celui ce i s-a arătat şi a mers împreună cu el. Şi l-a dus pe el în ţara tiberină, ţară care era sub cetatea vecină cu Seleucia, într-un loc în care era un sat numit Pila. Şi în pustietatea muntelui petrecea pruncul singur-singurel, ca un miel în mijlocul fiarelor, noaptea şi ziua văzând în jurul lui o lumină negrăită şi călăuzit fiind de bărbatul înveşmântat în alb ce i se arătase lui, şi dându-i cele de care avea trebuinţă. A petrecut astfel în munte câteva zile, nefiind văzut de nici un om, ci călăuzit întru toate de cel ce i se arătase lui.

După acestea urcă pe coasta muntelui şi găseşte o mică mănăstire unde era un bărbat evlavios, pe nume Ioan care şedea pe un stâlp. Erau împreună cu el şi alţi monahi. Acest iubitor de Dumnezeu, Ioan, mai înainte de a urca pruncul în mănăstire, a văzut felurite descoperiri cu privire la el: uneori îl vedea pe prunc purtând veşmânt alb, şezând pe un car şi adus la mănăstire, alteori pe acelaşi copil înaripat şi urcând în zbor la mănăstire, alteori pe acelaşi prunc pe un stâlp luminos umblând în văzduh şi apropiindu-se de mănăstire şi iarăşi vedea pe un înger arătându-i lui copilul şi zicând către el: „Prin acesta te vei mântui”. Şi povestea acestea monahilor care petreceau împreună cu el.

Când copilul a ajuns la mănăstire singur, era cu adevărat străină privelişte şi vrednică de milă. Cine nu s-ar uimi văzând un copil de şase ani, umblând prin asemenea munţi, neavând nici o călăuză văzută? Era tot roşu la faţă, cu ochi frumoşi, potrivit cu cele scrise, şi cu un chip plin de bunăcuviinţă [I Rg. 16, 12], vorbind limpede, gata fiind să vorbească, având răspunsuri plăcute, cuvânt cu pricepere multă şi desăvârşită înţelepciune, fiindcă era plin de harul dumnezeiesc, pentru aceea şi vorbea cuvinte dumnezeieşti [În 3, 34. Această dispoziţie precoce pentru discurs va fi confirmată de realitate prin cuvântările sale reproduse în Viaţa

în capitolele 24 şi 27 dar şi prin culegerea celor treizeci de omilii păstrate şi rostite de Simeon între vârsta de 10 şi 24 de ani.]. Pe acesta văzându-l bărbatul acela iubitor de Dumnezeu, foarte bucuros fiind şi amintindu-şi descoperirile lui, a luat pruncul şi l-a îmbrăţişat şi cu lacrimi mulţumea Stăpânului Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, Care pururea dăruieşte cu îmbelşugare toate tuturor oamenilor şi Care întinde înaintea tuturor darurile sale.

A rămas, aşadar, alesul lui Dumnezeu, Simeon, în această mănăstire timp de şapte zile separat şi netulburat de nimeni, nesuferind nici de hrană să se împărtăşească, încât arhimandritul Ioan era în uimire văzând vieţuirea copilului. Copilul înainta în pricepere şi în înţelepciune [Lc. 2, 52.], prelungindu-şi nevoinţa, şi se înfrupta când la trei zile, când la şapte şi zece zile din puţine cereale înmuiate, bând puţină apă.

Era în această mănăstire un bărbat care păştea turmele. Acesta, văzând petrecerea copilului, a fost cuprins de pizmă drăcească şi stăpânit de cuget ucigaş, încât plănuia să îl rătăcească pe copil şi să-l ducă afară din mănăstire şi să-l piardă prin sabie. Când a pus stăpânire pe el acest cuget drăcesc şi când era gata să-şi ducă la îndeplinire fapta, a rămas dreapta lui uscată şi, tânguindu-se şi strigând de durere, a venit la arhimandrit.

Iar acela a întrebat cum i s-a întâmplat aceasta. Cuprins de frică, bărbatul nu voia să-şi mărturisească păcatul. Cum însă rămânea tăcut, nevoind să mărturisească, era chinuit şi mai tare de durerile căzute asupra lui. Trecând mai multe zile, şi fiindcă durerile îl stăpâneau cu putere şi tot trupul i se topea, a căzut bărbatul în deznădejde şi mântuirea lui era fără nădejde. Şi fiind aproape de moarte, a cunoscut ceea ce îi era de folos şi a căzut la picioarele egumenului şi a mărturisit şi a descoperit păcatul lui. Chemându-l pe copil, iubitorul de Dumnezeu egumen, i-a spus lui sfatul fără de lege al celui ce voia să lucreze ucidere împotriva lui şi îl îndeamnă să îi ierte lui şi să se roage pentru cel ce i-a greşit.

Cu toată râvna şi bucuria plecându-şi genunchii Simeon, alesul lui Dumnezeu, a căzut la Domnul cerând de la bunătatea Lui să dobândească iertare cel ce a voit să păcătuiască şi să-i facă sănătoasă la loc mâna uscată. Şi ridicându-se şi întinzându-şi mâinile către cer, a pecetluit dreapta cu degetul lui [Mt. 12, 13.] şi îndată s-a făcut sănătoasă precum cealaltă şi întreg trupul s-a întors la rânduiala de mai înainte.

Şi a fost uimire şi frică mare [Fapte 5, 5, 11; 10, 11; 4, 22.] cu această faptă, toţi dând slavă lui Dumnezeu pentru minunea ce avusese loc. Din această pricină arhimandritul cel cinstitor de Dumnezeu vorbea copilului cu toată frica.

[Viaţa Sfântului Simeon 10-14, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographică, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Nevoinţa copilului Simeon pe primul stâlp

Iar Domnul, Cel ce l-a sfinţit pe robul lui cel ales încă din pântecele maicii sale, a binevoit a-i da în gând copilului care era de şapte ani să ceară să i se facă un stâlp în apropierea celui al cuviosului Ioan. Şi după ce s-a făcut aceasta, îndată a stat pe el, având ca adăpost un cerdăcuţ cioplit din lemn de nuc.

I s-a arătat lui în această stare un prunc frumos la chip, stând aproape de el şi a cunoscut Simeon că Domnul este şi luând îndrăznire a zis: „Doamne, cum Te-au răstignit iudeii?”. Şi întinzându-Şi mâinile Domnul în chipul crucii i-a arătat lui zicând: „Aşa M-au răstignit, Eu binevoind, dar tu întăreşte-te şi îmbărbătează-te” [Ios. 1, 6.]. Şi atunci nu a priceput pentru ce i-a spus lui aceasta, dar a cunoscut mai pe urmă că pentru starea pe stâlp şi pentru răbdare a rânduit să-i arate chipul crucii şi să spună către el acestea. De atunci, aşadar, slujitorul lui Dumnezeu a uitat de trupul său şi a primit a duce viaţă îngerească, uitând cele din urmă şi tinzând către cele dinainte [Filip. 3, 14.], născocindu-şi luişi zi după zi noi şi aspre nevoinţe.

Cânta bătrânul la rugăciunile de noapte treizeci de psalmi, iar copilul cânta uneori cincizeci, alteori optzeci, dar de cele mai multe ori, priveghind, făcea toată psaltirea, iar toată ziua slăvea pe Dumnezeu prin tăcere. Pentru aceea bătrânul cuprins fiind de multă frică, folosindu-se de cuvinte, zicea către el, cruţându-l, cum i se părea: „Încetează, fiule, această râvnă mai presus de om, căci nu ne îngădui nouă nici puţin să ne odihnim. Îţi este de ajuns, fiule, că din fragedă pruncie te-ai răstignit împreună cu Hristos. Înfruptă-te, cum şi pe mine mă vezi, fiindcă mâncarea şi băutura nu întinează pe om [Mt. 15, 11.]. Căci spune Dumnezeu că: «toate vi le-am dat vouă să le mâncaţi ca şi iarba verde»[Fc. 9, 3.]. Şi priveghează cum mă vezi pe mine, ca să poţi purta şi să nu deznădăjduieşti”.

Zicea şi copilul: „Pe nimeni nu spurcă mâncarea, dar mişcă gânduri spurcate, tulbură şi îngroaşă şi face materialnică mintea cea mai subţire. Căci este scris că cei din ceasul întâi şi cei din ceasul al unsprezecelea s-au învoit să se nevoiască în via Domnului şi să se ostenească şi să poarte greutatea şi arşiţa zilei, luându-şi plata [Mt. 20, 1 ş.u.]. Căci suntem împreună lucrătorii lui Dumnezeu, câmpul lui Dumnezeu [I Cor. 3, 9.], zidirea lui Dumnezeu, spunând cuvintele înţelepciunii

Lui, şi petrecând în dumnezeieşti cântări şi nu suntem răpiţi de beţia somnului demonilor, nici nu suntem moleşiţi de odihna trupului. Căci scris este: «Gura mea am deschis şi am tras duh, că poruncile Tale am dorit» [Ps. 118, 134.]. Pentru dragostea Domnului nu te osândi pe sineţi pentru smerenia mea, căci eu am nevoie de asemenea înfrânare a trupului”.

Dar Domnul Care vindecă toată boala şi toată neputinţa [Mt. 10, 1.], Care a dat şi dă aceeaşi putere sfinţilor Lui şi Care zice: „Întru numele meu tămăduiţi pe cei neputincioşi, scoateţi afară pe demoni” [Cf. Mt. 10, 8], a pecetluit biruinţa copilului asupra demonului şi i-a poruncit să aibă în minte cuvântul acela fără prihană care zice: „Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea” [În. 16, 33.]. Şi atunci a fost luminat de Duhul Sfânt pruncul şi i s-au arătat lui toate împărăţiile diavolului [Lc. 4, 5.] şi închipuirile lui într-o clipă, petrecerea aceluia în locul lui şi ca o diademă pe capul lui, a văzut taberele demonilor stând lângă el, aur şi mărgăritare şi pietre preţioase ca lutul grămădite pentru linguşirea plăcerilor, fluiere şi naiuri şi felurite organe muzicale şi păcatul ca o fiică fiind împreună cu cei ademeniţi înşelător. Acolo a văzut pe duhul curviei şi al uitării şi al trândăviei şi duhul iubirii de argint căscându-se, ca să înghită lumea şi să acopere toate şi îndemnau pe copil spre păcatul cel fără de ruşine şi pierzător. Iar el chemând pe Hristos şi pecetluindu-se cu semnul sfintei cruci, dintr-odată a risipit închipuirea lor şi a fost mutat de acolo de Duhul Sfânt.

Plin de credinţă fiind robul lui Dumnezeu, Simeon, aţintindu-şi ochii, a văzut biserica Domnului şi slava lui Dumnezeu strălucea peste ea [Lc. 2, 9.]. Şi a fost trimis unul din patriarhi către el având în mâini mir plin de bună mireasmă şi pecetluindu-l l-a uns pe el, zicând: „Prin acest mir alungă pe demoni, încingându-ţi mijlocul cu putere de sus, taie miile lor şi nimiceşte zecile de mii şi dacă încearcă să te vatăme, îndrăzneşte, că nu este cel ce poate să-ţi facă rău. Întăreşte-te şi îmbărbătează-te [Ios. 1, 6.], crezând peceţii Celui ce te-a făcut, Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Acestea au fost începuturile nevoinţei lui, pe care nu le ignora bătrânul acela care îl iubea pe copil cu inima lui Hristos. Căci îl vedea pe el înaintând, în multe chipuri, în înţelepciune şi în har. Iar copilul se veselea întru Duhul Sfânt. În vremea aceea, schimbându-i-se dinţii prunciei, îi arăta bătrânului şi celorlalţi şi toţi slăveau pe Dumnezeu care a arătat de la o asemenea vârstă un asemenea luminător.

[Viaţa Sfântului Simeon 15-19, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Patriarhul Efrem al Antiohiei vizitează pe Simeon, copilul stâlpnic

Auzind, aşadar, despre stările [pe stâlp] ale cuvioşilor acestora, arhiepiscopul marii cetăţi a Antiohiei, Efrem, şi mai cu seamă de prunc şi de petrecerea lui virtuoasă, şi venind şi văzând pruncul răstignit astfel împreună cu bătrânul, s-a străpuns la inimă şi cu lacrimi multe şi mulţumiri lăuda şi slăvea pe Dumnezeu, zicând că: „Pruncii luptă şi noi în nepurtare de grijă ne ducem viaţa”. Întors în cetate, le-a spus tuturor acestea spre zidire şi folos, minunându-se şi istorisind starea nevoinţei tânărului. Şi când a devenit cunoscut faptul în cetate şi în ţară, mulţime multă a venit în mănăstire să vadă prunc arătând asemenea lupte şi să fie binecuvântaţi de cuvioşi.

[Viaţa Sfântului Simeon 25, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Darurile Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii peste Simeon, copilul-stâlpnic

Când ziua Cincizecimii a strălucit a zis copilul: „Cine este oare vrednic să primească Duhul lui Dumnezeu cel prea sfânt aşa cum s-a arătat şi cum i-a umplut pe sfinţii Lui apostoli când le-a împărţit lor limbi ca de foc [Fapte. 2, 3.]? Şi zice către el bătrânul: „Nu căuta cele ce sunt mai presus de tine şi pe cele mai grele decât tine nu le cerceta. La cele ce ţi-au fost poruncite ţie, la acestea cugetă” [Cf. Eccl. 3, 22.].

Zise şi copilul: „Voia celor ce se tem de El o va face Domnul şi rugăciunea lor o va auzi şi îi va mântui pe ei” [Ps. 144, 19.]. Şi acestea zicându-le s-a rugat, zicând: „Doamne, Cel ce ai trimis Duhul Tău cel Sfânt peste ucenicii Tăi, trimite şi asupra mea darul harului cel de la Tine. Înţelepţeşte-mă şi voi învăţa poruncile Tale [Ps. 118, 73.] că din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă [Ps. 8, 3; Mt. 21, 16.], ca să spun cuvintele vieţii veşnice spre iertarea păcatelor, Amin”.

După ce s-a rugat acestea, dintr-odată a coborât Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ca o flacără peste inima lui, precum s-a rugat, şi l-a umplut pe el de înţelepciune şi pricepere. Şi a fost învrednicit de asemenea har, încât nimeni nu-i putea sta împotrivă, potrivit cu ceea ce s-a scris, din pricina înţelepciunii şi a duhului cu care vorbea [Fapte6, 10.]. A alcătuit cuvinte despre monahi şi despre pocăinţa mirenilor

şi despre Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos şi despre viitoarea judecată şi despre nădejde, tâlcuind lămurit cele ascunse multora.

Iar bătrânul, încredinţat a zis: „Cu acesta se împlineşte ceea ce s-a scris: «Cuvântul Domnului l-a aprins pe el [Ps. 104, 19.]» căci acum am cunoscut că minunate lucrări va face copilul acesta, precum şi apostolii”.

De atunci s-au umplut monahii de frica lui Dumnezeu, iar unii dintre ei avură vedenie şi au văzut trei abside şi trei tronuri şi trei cununi puse pe tronuri şi întrebând a cui este slava arătată lor, au auzit un glas care zicea: „A lui Simeon copilul este”. Iar copilul strălucea ca soarele [Mt. 13, 43.], plin fiind de dumnezeieştile harisme şi de îngerească petrecere, era cu totul lepădat de cele pământeşti şi la cer îşi făcea suişurile inimii [Am. 9, 6.].

Şi a poruncit să i se facă lui stâlp de patruzeci de picioare, plinind ceea ce s-a spus în Evanghelie de către Domnul: „Nimeni aprinzând făclie nu o pune sub obroc, ci în sfeşnic şi luminează tuturor celor din casă” [Mt. 5, 15.]. Căci cu adevărat era sfeşnic al Duhului Sfânt. Şi după ce s-a făcut aceasta, când era gata să urce pe stâlp, a venit Preasfinţitul Arhiepiscop al Antiohiei şi Preacuviosul Episcop al Seleuciei şi cu cuvenita cinste, cu lumânări aprinse şi fiind multă strălucire, cu rugăciuni şi cântări l-au dus pe el în sfântul altar şi l-au hirotonit diacon. Fiecare dintre clericii care se aflau acolo au alergat să îl poarte pe el, ca să aibă parte de binecuvântarea lui. Aşadar, în rugăciuni şi cântări duhovniceşti punându-l pe stâlp, au plecat în pace. Şi a stat pe el opt ani.
Iar bătrânul se îndurera că nu-i mai vedea faţa în trup, şi a făcut cu el legământ, încât să fie între ei nedespărţită unire duhovnicească. Luptând foarte tare şi mai presus de mintea omenească, robul lui Dumnezeu, Simeon, a dobândit, într-o asemenea stare, multă blândeţe şi lacrimi curgând ca dintr-un izvor din multă străpungere. Căci cine nu s-ar minuna cercare primind a unei asemenea blândeţi? Cine nu se zdrobea la inimă auzindu-l plângând ziua şi noaptea [Fapte21, 13.]. Căci acestea imitau pe heruvimi şi pe serafimi, cu buze fără de tăcere slăvind cu frică pe Dumnezeu.

Dar ca să nu se laude tot trupul [ICor 1, 29.], s-a înarmat satana să îl ispitească prin visuri dezmierdate, dar el nu a căzut în vis, păzit fiind prin puterea lui Dumnezeu. S-a trezit şi îşi bătea faţa, plângând şi zicând: „Plâng şi suspin pentru lucrul în care era să cad. Nu va putea vreun doctor muritor să tămăduiască aceasta, nici vreun leac astringent nu va putea curăţi putrejunea păcatului, nici să închidă rana care vine de la el, dar cu lacrimile sufletului meu, plecându-mi în jos faţa, vin la Tine, strigând Doctorului ceresc: miluieşte-i pe toţi, că toate le poţi!”[Înţ. Sol.11, 23-

24.]. Acestea zicând, a văzut pe un sfânt preot, slujitor al altarelor celor de sus, ducând în mâini potirul sfintei slave a mântuitorului trup şi sânge al Domnului nostru Iisus Hristos şi locul s-a umplut de fum de bună mireasmă şi preotul, mijlocind, l-a pus pe robul lui Dumnezeu să făgăduiască cu jurământ ca niciodată să nu mai cadă în faptele trupului în vis, ţinându-şi cu toată paza inima lui în nădejdea proniei de sus. Şi i-a dat lui puterea de viaţă făcătoare spre păzirea sufletului şi a trupului şi spre păzirea poruncilor, spre iertarea păcatelor şi viaţa veşnică zicând către el: „Întăreşte-te şi te îmbărbătează [Ios. 1, 18.], copile". Aşadar, fiind în multă străpungere, cugetă la legea Domnului ziua şi noaptea [Ps. 1, 2.] şi s-a oprit pe sine de la orice întâlnire pentru câteva zile şi, până la ceasul al nouălea închizându-şi fereastra, a rămas în tăcere, hrănindu-se cu meditarea lecturilor dumnezeieşti şi înaintând în virtuţile cele după Dumnezeu.

[Viaţa Sfântului Simeon 32-35, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Alte dumnezeieşti daruri primite de tânărul Simeon. Primirea cununii de la arhangheli

Şi a văzut cerul deschis la răsărit şi pe Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şi lumină şi în foc strâns în jurul Lui, şi Mihail şi Gavriil cu blândeţe împreună cu El, unul stând la dreapta şi celălalt la stânga, şi mulţime de nori aşternut picioarelor Lui, strălucind ca o porfiră adevărată. Şi a întins Simeon mâinile şi s-a rugat Mântuitorului, zicând: „Fiule al lui Dumnezeu, binevoieşte ca roade bune să-Ţi fie aduse Ţie prin mine". Şi i-a făcut lui semn cu degetele şi l-a pecetluit pe el, de trei ori făcând aceasta, şi iată că pe faţa pământului, demonii erau ca porci şi capre, şi i-a dat lui putere să alunge orice duh necurat din orice suferinţă [Mt. 10, 1], şi a venit un toiag în mâna lui şi fugeau dinaintea lui demonii. Atunci toţi cei stăpâniţi de patimi de tot felul au venit la el şi patimile lor dispăreau, diavolii erau izgoniţi, şi toţi plecau slăvind pe Dumnezeu.

Şi s-au arătat trei îngeri ai Domnului stând unul la dreapta, altul la stânga şi unul în spatele lui Simeon şi ţinând condeie strălucitoare ca aurul, la cuvântul sfântului, scriau pe fiecare din cei ce aveau să ia tămăduire ca pe un pergament mai alb decât zăpada. Cei care veneau se vindecau prin punerea mâinilor sfântului de orice suferinţă era cuprins [Lc. 4, 40]. Veneau la el iarăşi într-un suflet bărbaţi mulţi care pătimeau şi care făceau spume cumplit şi făcând fiecăruia pecetea Stăpânului

nostru Iisus Hristos, zicea: „În numele Fiului lui Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit pentru noi ieşiţi din ei, duhuri necurate” [Fapte 8, 7.] şi plecau oamenii sănătoşi, slăvind pe Dumnezeu prin robul lui cel sfânt.

Astfel până la o vreme cei trei îngeri care s-au arătat multora în realitate, nu în vedenie, îl înconjurau pe robul lui Dumnezeu, slujindu-i lui, precum s-a scris mai înainte. După acestea într-una din zile au fost rugaţi ca de obicei să scrie şi au zis către el: „Acum a sporit Dumnezeu puterea Lui întru Tine şi har ţi s-a dat ţie mult ca să fie slăvit prin tine sfântul Lui nume. Nicidecum nu vom mai continua să scriem fiindcă prin cuvânt şi prin putere toate se vor face prin tine pe măsura credinţei celor ce vin la tine, prin vederea ochilor, prin vedenie, prin cuvântul care împlineşte fapta, prin punerea mâinilor tale, prin mlădiţa de palmier, prin poala cojocului tău şi a veşmântului şi pe lângă acestea, prin această pulbere dată de la tine, numai prin rugăciunea către tine cu credinţă. Unde va fi pomenirea ta, acolo va fi şi puterea lui Dumnezeu, tămăduind pe toţi în toată vremea în orice boală se vor afla [Lc. 6, 19.]. Te vor vedea pe tine în casele lor şi pe căile lor şi în lucrările lor şi chemând numele lui Dumnezeu prin tine, robul Lui, vor afla har şi ajutor. Va fi mântuire de la Domnul în toată vremea şi în tot locul tuturor celor ce o caută prin tine şi vor fi izbăviţi din strâmtorarea oamenilor răi [IITes. 3, 2.] şi a fiarelor sângeroase şi de orice întâlnire cu demonii, în munţi, în pustietăţi, pe mare, pe uscat, în robie, în temniţe, în tot locul şi va fi uşa deschisă şi lucrătoare [ICor16, 9] pentru tot cel întristat şi pază pentru cel bucuros, pentru că unul altuia povestind cele slăvite şi minunate despre tine să fie stârniţi spre râvna lui Dumnezeu cei ce ascultă şi să o lucreze prin cuvântul cel despre tine. Se vor înmulţi harul lui Dumnezeu şi minunile, pentru ca oricine crede că eşti alesul lui Dumnezeu întru numele tău să calce peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului [Lc. 10, 19], fără să sufere vătămare. Întăreşte-te şi îmbărbătează-te” [Ios. 1, 18.]. Acestea zicându-le îngerii, au plecat de la el. Atunci multor orbi slujitorul lui Dumnezeu prin rugăciune le-a dat lumina [Lc. 7, 21.], făcându-i pe ei să vadă lămurit şi plecau de la el slăvind pe Dumnezeu.

O femeie care avea un copil mut şi demonizat s-a apropiat cu credinţă şi a pus copilul la picioarele stâlpului. Ridicând ochii, copilul vede fereastra închisă şi deodată ca un fulger luminos şi foarte strălucit a coborât de sus din adăpostul de piele şi un vuiet mare s-a făcut şi s-a auzit un glas zicând: „Ieşi, duh necurat, izgonit de Hristos prin Sfântul Simeon”. Şi îndată a fost tămăduit copilul şi vorbea, mulţumind şi slăvind, împreună cu mama lui, pe Dumnezeu.

Dar pe când plecau aceştia, a venit la el un om cumplit îndrăcit, ieşit din ţara Capadociei, rugându-l pe el şi zicând: „Miluieşte-mă, robule al lui Dumnezeu, că

mă ucide demonul”. Aceasta o făcu până în trei zile, strigând cu glas mare. Plecându-se robul lui Dumnezeu, a certat demonul zicând: „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, ieşi din el şi îndată a ieşit din el” [Mc. 9, 25; Fapte16, 18.]. Şi i-a dat omului o bucată din ciucurii veşmântului lui şi l-a slobozit pe el sănătos să se ducă în ţara lui, poruncindu-i nimănui să nu spună că prin el s-a făcut o asemenea minune. Plecând acela a dat slavă lui Dumnezeu şi I-a mulţumit. A dat filacteriul dat lui de către sfânt altor suferinzi din ţara lui, care s-au tămăduit, chemând pe Fiul lui Dumnezeu prin Sfântul Simeon şi au venit la sfânt mulţumind lui Dumnezeu.

A venit la robul lui Dumnezeu un tânăr tulburat cumplit de demon, care, aruncându-l pe el la pământ, îl scutura fără încetare cu putere, încât să-şi înghită şi limba. Acesta i-a adus multe rugăminţi, zicând: „Ajută-mă pe mine, cel primejduit să fiu rău nimicit de demon, alesule al lui Dumnezeu”. Şi milostivindu-se de tânăr, a certat duhul cel necurat şi a zis: „Îţi poruncesc ţie în numele lui Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, ieşi din el şi să nu mai intri în el” [Mc. 9, 25.]. Acestea spunându-le sfântul, s-a făcut nevăzut demonul şi nu a mai îndrăznit să se apropie de bărbatul acela şi a plecat sănătos, slăvindu-L pe Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şi pe robul Lui cel sfânt.

Un antiohian a venit la el având o boală de stomac: de la vârsta copilăriei nu se putea înfrupta de nimic rece, fiind ţinut de indigestie. Adeseori se tăvălea pe jos ca unul izbit de demon. Acesta cu lacrimi rugându-se lui, zicea: „Robule al lui Dumnezeu, dacă voieşti, poţi să mă slobozeşti din boala ce mă tulbură”. Iar robul lui Dumnezeu, milostivindu-se, i-a dat lui din ciucurii cojocului de păr şi îndată l-a slobozit pe el de patimă şi a plecat slăvindu-l pe Dumnezeu.

După aceea a venit un om, căzând în genunchi înaintea lui [Mt. 17, 14.], tânguindu-se şi zicând: „Robule al lui Dumnezeu, miluieşte-mă, că fiul meu acum a murit şi eu nu l-am îngropat, îndrăznind că, dacă voieşti, întru toate te ascultă pe tine Dumnezeu şi crezând că toate se vor face prin tine, cad la tine să te milostiveşti spre mine”. Şi văzând sfântul multa lui credinţă, s-a milostivit şi, plecând genunchii, s-a rugat îndelung lui Dumnezeu şi a cunoscut prin har întoarcerea sufletului copilului. I-a zis omului: „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, mergi! Fiul tău trăieşte” [În 4, 50.]. Şi acela, crezând cuvântului lui s-a dus şi l-a aflat viu pe fiul lui şi luându-l s-a întors la sfânt şi a înălţat laude lui Dumnezeu Cel ce a dăruit un asemenea har şi putere. Şi toţi care au auzit minunea au slăvit pe Dumnezeu.

Aşa cum se cuvine sfinţilor care iubesc pe Dumnezeu şi sunt iubiţi de El [În 13, 1.], dumnezeiescul har al lui Dumnezeu l-a iubit pe sfânt mai presus de fire şi până în sfârşit l-a cercat precum pe Avraam patriarhul [Evr. 11, 17.]. Şi vede cetele sfinţilor stând de faţă şi pe Domnul împreună cu dânşii şi era prezent şi un cal alb şi o cunună a slavei în mâinile arhanghelilor ca să-l încununeze şi să-l facă rege pe slujitorul Lui. A zis către ei: „Cuvântul Domnului este întru mine şi haina de păr nu se va lua de la mine că este slava lui Hristos”. Au zis atunci îngerii: „Îmbracă-L pe Hristos în această haină, ca o purpură şi încinge-te cu Duhul Sfânt, veşmântul vederii”.

A continuat să zică slujitorul lui Hristos: „Doamne, dacă porunceşti să împărăţesc împreună cu sfinţii, nu-mi va mai fi mie să mă înfrupt din mâncărurile vieţii acesteia, cu harul bunătăţii Tale”.

Şi a zis Domnul: „Şi întru aceasta te-am mărit ca să se facă voia ta şi aşa îţi va fi ţie, că te-am sfinţit întru nădejdea bunătăţilor fără sfârşit şi împărăteşte spre viaţa veşnică şi fie ţie săgeţi ascuţite, ca să dobori zecile de mii ale diavolilor”. Şi l-au îmbrăcat pe el îngeri pe deasupra veşmintelor lui ascetice cu slavă şi mare cuviinţa sfinţeniei, punându-i pe cap diademă de piatră preţioasă duhovnicească în duhul vieţii, având deasupra crucea şi o stea care strălucea ca fulgerul. Şi l-au aşezat pe el pe acel cal arătat mai înainte, slăvindu-l cu bucurie mare şi zicând toţi într-un glas: „Hristos este lăudat în ceruri şi pe pământ şi robul Lui Simeon, împărăţind împreună cu sfinţii, biruieşte”. Şi a văzut Sfântul pe diavol uimit şi pe toate duhurile rele spăimântându-se.

[Viaţa Sfântului Simeon 40-47, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Sfântul Simeon izgoneşte fiarele sălbatice

Era de oarece vreme multă mulţime de felurite fiare în toată ţara, încât mulţi bărbaţi şi femei erau înghiţiţi de ele şi copiii erau răpiţi din case. Pentru aceea, fiind oamenii tulburaţi chiar de la porţile oraşului, umblau pe drumuri împreună şi asemenea şi la muncile lor se însoţeau unii cu alţii. Au urcat pentru aceasta toţi din ţinutul acela rugându-se la Sfântul Simeon, iar el i-a chemat pe toţi învăţându-i cu îndemnuri şi zicând: „Fraţii mei, ne învaţă pe noi pe toţi Sfântul Apostol Pavel, zicând că pentru aceea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării [Ef. 5, 6.],

din pricina unor lucruri ca acelea care sunt adulterele, curviile, mărturiile mincinoase, clevetiri, gândurile rele, hule, tulburări şi zarve celor răi [Mt. 15, 19.], jurăminte ca să-L întărâte pe Cel nevăzut şi pe Cel neatins, pentru că aşa ar trebui să fie cuvântul nostru da, da şi nu, nu [Mt. 5, 37.]. Ştiind aşadar şi crezând că în chip umblă tot omul şi ca umbră care trece este viaţa noastră şi că prin faptele noastre rele suntem expuşi mâniei lui Dumnezeu, nu întristaţi Duhul cel Sfânt întru Care suntem pecetluiţi până în ziua izbăvirii [Ef. 4, 30.], ci să avem arvunirile nădejdii vieţii veşnice. Căci vrea Tatăl îndurărilor [2 Cor. 1, 3.] să vadă pocăinţa noastră, a fiilor risipitori, cei ce ne-am depărtat de El, ca să ne întoarcem la el prin jertfa curată a Fiului Unul născut, Domnul şi Dumnezeul nostru şi Mântuitorul Iisus Hristos, prin Care luăm iertare de păcate noi, cei ce în fiecare zi păcătuim, şi Care va fi tuturor ca întotdeauna milostiv şi izbăvitor pentru negrăita Lui iubire de oameni şi primind râvna rugăciunii voastre şi a cererii prin smerenia mea, a robului Lui, va certa fiarele pădurii şi va pune capăt năvălirii şi festinului lor. Plângerea voastră în bucurie se va întoarce, plecând fără frică în următorul an şi cu nimic vătămaţi de ele. Binecuvântaţi, aşadar, ca într-un glas Sfânta Treime cea de o fiinţă, închinată şi de viaţă făcătoare”. Acestea auzindu-le toţi laolaltă au dat slavă lui Dumnezeu şi au fost izgonite fiarele sălbatice din acel ceas din ţară şi au vieţuit oamenii de atunci fără frică.

[Viaţa Sfântului Simeon 52, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographică, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Cucerirea Antiohiei de către perşi. Intervenţiile minunate ale Sfântului Simeon

În vremea aceea, i s-a descoperit sfântului ce avea de gând să facă Dumnezeu în cetatea Antiohiei şi că din poartă în poartă avea să fie aprinsă de perşi, prin care s-a apropiat pustiirea ei. Şi s-a rugat robul lui Dumnezeu pentru cetate şi i-a zis lui Dumnezeu: „Iată strigătul celor ce locuiesc în ea s-a suit înaintea Mea şi a venit vremea răsplătirii pentru fărădelegile pe care le fac, întinzând masă şi libaţii şi jertfă demonilor, sub pretextul sorţii cetăţii şi întărâtându-Mă la gelozie prin acestea, pentru aceea îi voi preda şi Eu unui popor fără pricepere. “ Şi a văzut şi iată, a fost trimis un duh purtător de sabie în cetate. Această vedenie le-a istorisit-o robul lui Dumnezeu fraţilor şi unora din antiohienii care veniseră la el şi care duceau viaţa evlavioasă.

Trecând puţină vreme, a ridicat Dumnezeu pe Hosroe, împăratul perşilor, şi cuvântul dreptului era aproape, căci mulţime mare de perşi îşi aşezaseră tabăra înaintea porţilor cetăţii Antiohiei. Şi a strigat sfântul către Domnul dacă Se va răzgândi în privinţa celor arătate lui mai înainte şi dacă va preda cetatea perşilor. Şi iarăşi a doua oară s-a rugat pentru cetate şi i-a zis lui Domnul: „voi preda cetatea şi nu voi ascunde de tine cele ce voi face. Căci o voi umple pe ea de vrăjmaşi şi voi preda pe cei ce locuiesc în ea spre tăiere. Mulţi dintre ei vor pleca robi. Iar acum îţi voi pune ţie cununa păcii, semnul crucii Mele, pază în jurul tău şi peste puţin vei vedea ce vedenie este”.

Şi iarăşi a venit în răpire Duhul la sfânt ţinând crucea de viaţă făcătoare şi vede doi îngeri purtând haine de lână şi arcuri întinse în mâinile lor şi mănunchiuri de săgeţi şi a întrebat slujitorul lui Dumnezeu ce sunt acestea şi au zis: „Crucea este mântuirea şi siguranţa împotriva oricărui duşman, iar săgeţile pentru orice inimă a celor ce încearcă să vină asupra ta cu ucidere de sabie, ca să-i întoarcă pe ei cu frică şi să nu poată nimic împotriva ta prin puterea Domnului care ne-a trimis pe noi să te păzim pe tine.

După ce i s-a arătat lui această vedenie, iarăşi vede cetatea împresurată, zidurile luate cu asalt prin scări şi pe barbari înlăuntru şi plângere şi tânguire mare răsuna şi fugă mare din cetate era, mulţi aruncându-se pe ei înşişi de pe ziduri şi apoi ca şi cele două porţi cea dinspre mare şi de la miazăzi s-au deschis, prin strigătul sfinţilor, cruţând Dumnezeu, ca să nu piară până în sfârşit cu toţii. A văzut şi pe doi dintre monahii care erau împreună cu dânsul abandonându-şi locurile şi plecând din mănăstire şi unuia i s-a tăiat capul, iar celălalt a fost luat rob. Acestea erau cele arătate în vedenie, şi a urmat acesteia îndeaproape şi fapta. Căci s-a întâmplat ca cetatea împresurată să fie luată de perşi şi aprinsă din poartă în poartă, dar nu a fost arsă toată. Şi unii se aruncau de pe ziduri, alţii au fugit prin cele două porţi pe la miazăzi. Au plecat şi cei doi monahi, temându-se, şi unul a fost decapitat de barbari, iar celălalt a fost luat rob. Dar dintre care au rămas împreună cu el în munte nu a căzut nici unul, fiindcă turn tare de la faţa vrăjmaşului [Ps. 60, 3-4.] le era lor rugăciunea sfântului.

Atunci unii dintre oştenii care au fugit de la faţa barbarilor acelora au ajuns la robul cel sfânt al lui Dumnezeu. Iar unul dintre ei era rănit târându-şi piciorul care şchiopăta din coastă şi care se chinuia cumplit de durere. Când l-a văzut pe copilul lui Dumnezeu cel sfânt, i s-a închinat lui. Iar sfântul luând o ramură de palmier date lui de Dumnezeu a dat-o unuia dintre ucenicii lui, poruncindu-i să pecetluiască prin ea coasta celui suferind în numele Fiului lui Dumnezeu celui viu, zicând: „Fii

sănătos, prin puterea Celui ce S-a răstignit pentru noi. Şi îndată i s-a întărit coapsa lui şi a stat sănătos şi împreună cu el toţi au slăvit pe Dumnezeu.

Au venit în munte perşii şi au ajuns aproape de locul în care era robul lui Dumnezeu. A zis tuturor să stea în rugăciune încordată şi el însuşi plecând genunchii şi lipindu-şi fruntea de stâlp se ruga lui Dumnezeu să alunge pe perşi. Şi îndată au căzut pe spate cu caii lor şi zdrobindu-se au plecat de acolo. Văzând aceasta ucenicii lui slăveau pe Dumnezeu şi pe sfântul Lui rob, Simeon.

Iarăşi într-altă zi alţi perşi au urcat în munte şi s-a rugat robul lui Dumnezeu şi a zis: „Doamne, Cel ce ai acoperit Muntele Sinai cu întuneric pe vremea slujitorului Tău Moise [Ieş. 20, 21.], acoperă-ne şi pe noi cu harul Tău, şi întunecă ochii nelegiuiţilor acestora. Şi îndată s-a pogorât ceaţă din nor şi trecând aceia nu au văzut pe nimeni. Şi s-a făcut faţa sfântului ca o faţă de înger [F. A. 6, 15.] şi venind unul dintre ucenicii lui dimineaţă a văzut şi s-a spăimântat foarte, că era sfântul slăvit prin harul Duhului Sfânt. Mulţime de buna mireasmă a mirurilor şi tămâierilor era în jurul lui de la slava care îl păzea pe el, încât se minunau ucenicii şi slăveau pe Dumnezeu.

Dar demonul cel urător de bine, cuprins ca totdeauna de pizmă a găsit pretext, cum credea, să-l tulbure şi să-l dezarmeze pe sfânt. Pentru aceea a inspirat frică ucenicilor lui şi teamă ca să plece din mănăstire din pricina deselor raiduri ale perşilor. Şi când a venit dimineaţă au venit la sfânt, zicându-i lui: „Te rugăm, părinte, să mergi cu noi care plecăm până ce vor trece barbarii aceştia, căci nu mai putem de frică să rămânem aici”. Dar fiindcă sfântul s-a folosit de multe cuvinte de îndemn către ei ca să nu facă un asemenea lucru, şi nimic isprăvind, le-a zis lor: „Mergeţi cu pace, fraţilor, căci scris este: «Prietenii mei şi vecinii mei în preajma mea s-au apropiat şi au şezut şi cei de aproape ai mei departe au stat» [Ps. 37, 11.]. Dar eu voi fi cu voi în duhul”[Col. 2, 5.]. Pe când zicea acestea, lăsându-l pe el au plecat toţi. Au năvălit în mănăstire perşii. Iar robul lui Dumnezeu tinzându-şi mâinile către Dumnezeu, zicea: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, Cel ce ai ascunse armele prin puterea Ta nevăzută, luptă şi izgoneşte pe nelegiuiţii aceştia, ca şi întru aceasta să fie slăvit numele Tău cel Sfânt. Şi odată cu rugăciunea, ca alungaţi de puterea unei mulţimi de oşteni, au fugit fără să-l mai tulbure deloc pe sfântul rob al lui Dumnezeu.

Cât timp a rămas singur slujitorul lui Dumnezeu trei zile bucurându-se de cântări şi laude duhovniceşti [Ef. 5, 19; Col. 3, 16.], a venit harul lui Dumnezeu şi s-a vărsat mulţime de mir de bună mireasmă pe haina lui de păr şi a umplut locul. Şi nu s-a mai despărţit de veşmântul lui mireasma aceea până la sfârşit. Se gândea robul lui

Dumnezeu că pururea se va linişti astfel şi vede doi sfinţi îngeri, unul de-a dreapta lui şi altul de-a stânga, zicându-i lui: „Îndrăzneşte, fiindcă şi noi suntem cu tine, nu eşti singur". Odată cu cuvântul acesta au venit şi ucenicii lui şi l-au aflat pe el bucurându-se şi veselindu-se şi mulţumeau lui Dumnezeu, Cel ce mântuieşte pe cei ce nădăjduiesc în El [Mt. 5, 12; IPtr. 4, 13.].

Multe minuni a făcut şi atunci Dumnezeu prin robul Lui cel sfânt cu cei luaţi în robie care chemau numele lui. Căci apărându-le lor sfântul în mijlocul barbarilor, îi izbăvea. Şi mulţi au venit vestindu-i acestea şi închinându-se lui, mulţumeau Domnului.

Întru care un frate luat în robie de aceşti barbari, venindu-şi în sine, a povestit unui scholarios [Σχολάριος, soldat al unuia din regimentele gărzilor imperiale. Vezi E. Stein, Histoire du Bas-Empire, t. 2, pp. 428-429.], care fusese luat şi el în robie şi slujea ca oştean, plângând şi amintindu-şi de minunile Sfântului Simeon. Dar secretarul era legat cu verigi de fier. A chemat fratele numele sfântului, ca să-l izbăvească pe el din asemenea robie şi îndată trecând prin mijlocul barbarilor s-a izbăvit.

Dar văzând secretarul care era în lanţuri şi crezând, a zis cu lacrimi: „Hristoase Dumnezeul robului tău, al Sfântului Simeon, izbăveşte-mă pe mine de nelegiuiţii aceştia, ca să-Ţi aduc rugăciunile mele prin el [Ps. 65, 13-14.], cele pe care le-au trimis buzele mele şi le-a grăit gura mea în necazul meu". Şi îndată au căzut fiarele de la picioarele lui şi, trecând prin mijlocul barbarilor, s-a izbăvit şi el şi nimeni dintre ei nu a avut puterea să zică împotriva lui vreun cuvânt. Şi venind, a dat laudă Domnului despre toate câte a auzit şi a văzut.

[Viaţa Sfântului Simeon 57-63, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographică, nr. 1), Editura Doxologia, Iaşi, 2013]

Sfântul Simeon părăseşte vechea Mănăstire şi urcă pe Muntele minunat

Văzând multă împrăştiere şi tulburare care-i veneau de la poporul care alerga la el şi amintindu-şi de cuvântul Apostolului care zicea: „Nu cumva altora propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic" [I Cor. 9, 27.], a voit, potrivit cu pronia lui Dumnezeu, să părăsească locul în care era şi să locuiască în muntele cel mare învecinat. Dar era un munte fără apă, inaccesibil oamenilor, sălbatic foarte,

plin de fiare cu patru picioare şi şerpi veninoşi, neavând deloc vreo cărare bătătorită, pe care l-a străbătut pe când era prunc, călăuzit de Duhul Sfânt.

Amintindu-şi, aşadar, de Proorocul Ilie în Muntele Carmelului, petrecând în cojoc şi de Înaintemergătorul Ioan care zicea: „Eu sunt glasul Celui ce strigă în pustie” [În 1, 23.], dar şi mai mult decât aceştia de Însuşi Domnul priveghind pe Muntele Măslinilor [În 8, 1-2.], a grăbit şi el să imite pe cetăţeanul pustiei. Voind el acestea, a văzut pe Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu pogorându-Se în acel munte cu oştire de îngeri nenumăraţi şi un nor luminos acoperind jur împrejur vârful muntelui [În 17, 5.] şi s-a făcut un glas zicând: „Grăbeşte, Simeon, şi nu te teme! Suie-te pe muntele acesta Minunat, căci aşa va fi numit de acum, după numele Meu, fiindcă Eu l-am sfinţit pe el, încă şi mai minunat voi face numele tău întru el [Ps 8, 1, 10.], căci Eu sunt cu tine” [Îs. 43, 5; Fapte18, 10.]. Şi pe când vorbea cu el, i-a arătat lui o stâncă pe care a stat Domnul, ca să stea pe ea sfântul şi a văzut pe ea piedestalul lui Dumnezeu strălucind ca soarele şi a slăvit muntele acela. Şi acestea sunt tainele vedeniei.

Chemând toată obştea fraţilor şi povestindu-le acestea toate, a pus pe un bătrân păzitor mănăstirii şi rugându-se peste ei cu rugăciunea stăpânească şi prin ea încredinţându-i lui Dumnezeu şi coborându-se de pe stâlp, la porunca dumnezeiescului har şi călăuzit de el, şi sărutând cele sfinte, s-a grăbit să ajungă în Muntele minunat. Era acolo un măgar fără şa, pe care nu urcase nimeni niciodată [Mc. 11, 2; Lc. 19, 30.]. Pe acest măgar şezând robul lui Dumnezeu, a urcat pe muntele numit minunat, ucenicii lui fiind împreună cu el.

Era unul în mănăstire având piciorul olog şi când toţi veneau la mănăstire la sfântul şi dobândeau tămăduire, acela aştepta îndelung, ţinut până în ceasul acela. Milostivindu-se de el, sfântul a zis: „Aduceţi-l pe olog, ca să nu-l las pe el aici aşa”. Ei l-au adus şi pecetluindu-i piciorul şi, rugându-se, l-a vindecat pe el [Lc. 13, 13.] şi îndată a stat drept şi alerga, slăvind pe Dumnezeu şi tinzând mâinile la cer. Apropiindu-se robul lui Dumnezeu de vârful muntelui, la mică distanţă, coborându-se, şi-a plecat genunchii şi s-a rugat şi, plinindu-şi rugăciunea, a auzit glasul oştirii îngerilor zicând Amin în acest loc şi au pus o cruce mare de piatră. Aţintindu-şi ochii, sfântul a văzut slava lui Dumnezeu strălucind pe vârful muntelui [Fapte7, 55.] şi a cunoscut că acesta era locul arătat lui şi, veselindu-se cu duhul, s-a dus cu râvnă la el. Iar măgarul acela nu a mai primit pe nimeni să şadă pe el, ci, fiind pogorât de fraţi în mănăstire, a murit după a treia zi.

Iar Sfântul Simeon a locuit în Muntele cel minunat după porunca Domnului pe stâncă în adăpostul lui acoperit cu piele. Avea douăzeci de ani. Iar a doua zi,

mulţime multă a urcat în mănăstirea de mai înainte şi neaflându-l pe el, auzind că este în munte, au urcat acolo la el, ducând pe bolnavii lor stăpâniţi de felurite pătimiri [Lc. 4, 40.], strigând cu plângere mare. Şi văzând mulţimea s-a întristat, fiindcă şi acolo urcând, nu l-au lăsat să se însingureze. Dar văzând zdrobirea lor şi jalea lor, s-a milostivit de ei şi, punându-şi mâinile pe fiecare din ei, i-a slobozit sănătoşi, slăvind pe Dumnezeu.

Atunci s-a arătat un leu în muntele acesta şi întâlnind un om care urcă la sfântul şi-a ridicat coada şi s-a năpustit asupra lui. Dar a zis omul către fiară: „Pe Cununa Sfântului Simeon, întoarce-te de la mine şi să nu mă vatămi ”. Şi s-a ruşinat leul de puterea jurământului şi îndată l-a lăsat, neîndrăznind să se apropie de bărbatul acela, care, urcând, a povestit despre aceasta. Şi s-au spăimântat toţi cei ce au auzit şi l-au rugat pe robul lui Dumnezeu să alunge fiara din munte. Chemându-l pe unul dintre fraţi, pe nume Anastasie, din care scosese şapte demoni [Mc. 16, 9.], i-a zis lui: „Du-te la culcuşul leului şi aşa să-i spui lui: «În numele Domnului, zice sluga Lui, Simeon, depărtează-te de muntele acesta, că nu-ţi este ţie aici sălaşul locuirii tale, ca să nu-i sperii pe fraţii noştri!»”. Şi plecând fratele a spus aşa, a ascultat leul cuvântul ce i s-a poruncit de la Dumnezeu şi îndată a plecat, toţi văzându-l, şi a pogorât la râul numit Melanta şi cel ce îl ducea ca pe o oaie îl ducea spre Munţii Amanus pe nimeni vătămând. Din când în când venea la intrarea în adăpostul sfântului răgind şi iarăşi pleca la locul lui, şi, dacă i se întâmpla cumva să întâlnească pe cineva, se retrăgea cu frică şi respect. Şi în acestea toate, toţi cei ce auzeau slăveau pe Dumnezeu [Fapte21, 20.].

[Viaţa Sfântului Simeon 65-68, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographică, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Sfântul Simeon ocroteşte ţinuturile sale de cutremurele de pământ

În acel timp a privit Domnul şi a văzut tot pământul stricat [Fc. 6, 12.], că a stricat tot trupul calea lui Dumnezeu şi nu s-a ascuns nimic de robul Lui. Căci s-a văzut pe sine în puterea Duhului având pe pieptul lui Sfintele Evanghelii şi umblând de la Tir la Ierusalim şi până în chiliile celor ce locuiau în pustie, spre paza ţinuturilor de la miazăzi, şi alergând cu grăbire de acolo în Laodiceea şi Antiohia în ţinutul din nord, şi a întâlnit o ceată de îngeri şi a zis către el: „Pentru ce te îngrijeşti astfel? Cine va zice aceste lucruri antiohienilor? Aceştia spun lucruri potrivnice despre tine şi tu lupţi pentru ei?”.

A zis către noi robul lui Dumnezeu: „Mânie mare se abate peste lume şi nu ştiu ce să spun despre această vedenie, dar rugaţi-vă, fraţilor”.

Dar pe când noi ne înfricoşam şi el ne vorbea cuvântul lui Dumnezeu, s-a schimbat faţa lui şi tăcând nu ne-a dat nouă nici un răspuns, fiind foarte mâhnit, încât şi noi să fim în multă luptă şi întristare. După ce a trecut o oră, l-am întrebat pe el despre vedenie şi a zis către noi: „Fraţilor, rugaţi-vă, cu tărie Domnului, ca să nu intrăm în ispită [Mt. 26, 40-41; Mc. 14, 38;]. Căci dacă Dumnezeul îndurărilor nu Se milostiveşte şi nu Se răzgândeşte [Ieş. 32, 12.] din pricina răutăţilor oamenilor nu va rămâne piatră pe piatră [Mt. 24, 2; Mc. 13, 2.]. Căci am văzut în chip de negrăit puterea lui Dumnezeu în tot locul din văzduh şi de pe pământ, încât nu este loc cruţat de puterea înfricoşată a lui Dumnezeu şi a răsturnat aproape toată făptura, până ce s-a răpit de la mine sfârşitul vedeniei pentru că nu puteam suferi toate cele arătate mie”.

Acestea zicând, iarăşi a continuat să vadă în puterea Duhului şi a văzut cerurile deschise [Apoc. 19, 11.] şi deasupra cerului un alt văzduh negrăit şi curat foarte şi puterile cerului stând în văzduhul acela pe două laturi ale cetelor, una lângă alta, ca într-o adunare şi plecând capetele. Şi a văzut, iată, deasupra lor un tron înălţat în văzduh care nu se sprijinea pe nimic, înfricoşat foarte, şi Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şedea deasupra lui, şi urgia mâniei Lui avea să vină [IIParal. 28, 11.] şi nimeni nu stătea să se roage înaintea Lui.

Şi în puterea Duhului a stat slujitorul lui Dumnezeu în faţa sfântului tron în văzduh, iar puterile din cele două laturi înfricoşându-se, şi a zis către Domnul: „Auzi-mă, Doamne, Dumnezeul meu şi milostiveşte-te spre mine, să nu faci după cuvântul urgiei Tale, ci împacă-Te pentru iubirea Ta de oameni. În prima vineri când ai poruncit să fie distrusă Antiohia, nu erau în ea treizeci de drepţi şi i-ai pierdut pe ei împreună cu nelegiuiţii. Dar acum nu fă după cuvântul acela, Cel ce judeci întreg pământul să nu-l pierzi pe drept împreună cu nelegiuiţii” [Fc. 18, 23-25.].

Acestea le-a mijlocit pentru locuitorii Antiohiei şi cetăţile şi satele din împrejurimile ei, şi a văzut şi iată Domnul S-a îmbunat la cuvintele lui şi prin expresia feţei Sale arăta că îl ascultă cu plăcere şi hotărârea Lui nu s-a mai abătut asupra cetăţii.

Revenindu-şi întru sine, a zis: „Rugaţi-vă cu tărie, fraţilor, căci am aflat har înaintea Domnului, ca să fie izbăvite cetăţile şi satele de primprejur”. Şi zicând acestea, vede iarăşi în puterea Duhului că stătea pe ţărmul Seleuciei şi a văzut

deasupra mării, în văzduh o corabie plutind în văzduh şi în corabie îngerii mâniei stând gata, aşteptând puterea Duhului. Şi a stat Duhul în loc luând aminte la corabie pe mare şi a scuturat cele două mâini în văzduh şi a plâns cu plângere mare şi a zis: „Taie şi dezrădăcinează”. Când au auzit aceasta cei ce şedeau în corabie au făcut vuiet mare foarte, încât s-a mişcat tot adâncul şi s-a avântat corabia în văzduh spre coastă şi într-o clipită au căzut cetăţi şi sate. Revenindu-şi întru sine, a zis: „Încă mai cu osârdie rugaţi-vă, fraţilor, fiindcă multă mânie s-a abătut peste lume. Dar ţinutul acesta îl păzeşte Dumnezeu, fiindcă eu m-am rugat pentru el, dar să ne rugăm poate se va milostivi Dumnezeu de toţi”.

Şi prin Duhul Sfânt care era în el, Simeon a făcut degrabă un tropar şi îl cânta. Căci toate i-au fost date lui să le facă degrabă, din prea multă bogăţia darului lui Dumnezeu. Şi adunându-ne pe noi, ne-a învăţat şi ne-a pus pe noi şi pe mulţimile cele venite din diferite eparhii, fără să le spună nimic din cele văzute, să se roage, cântând aşa: „Auzit-au ninivitenii îngroparea lor prin cutremur pentru păcate [Iona 3, 4; 4, 11.], iar prin minunea chezăşuitoare a chitului, pocăinţa cheamă învierea cea prin Iona [Iona 2, 1.]. Că în vremea aceea, Hristoase Dumnezeule, primeşte, îndurându-Te, strigarea poporului Tău, cu a pruncilor şi a dobitoacelor, şi pe noi cei pedepsiţi cruţă-ne [Iez. 7, 8; 8, 18; 9, 10.] şi ne miluieşte prin Învierea Ta cea de trei zile, că Tu eşti Dumnezeu, Dumnezeul celor ce se pocăiesc şi întru noi arată bunătatea Ta, întreit Sfinte, slavă Ţie”.

Ne-a pus pe noi să cântăm troparul acesta şi să ne rugăm pentru şaizeci de zile şi plângeau mulţimile şi ziceau: „Ce oare să fie aceasta?”. Cu o zi mai înainte de vinerea în care avea să fie cutremurul acela mare, a venit la el doamna Marta, maica lui, rugându-se să-i facă cunoscut ei tainele descoperite lui. Şi silit fiind de dânsa i-a zis ei: „Va, maică, să fie cutremur, cum nu a mai fost niciodată decât numai la răstignirea Domnului şi vor fi mari dărâmături”. Şi temându-se foarte, i-a cerut îndată să se împărtăşească din mâinile lui cu trupul şi sângele mântuitor al lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, spre pază.

Şi în ziua următoare, pe la ceasul al zecelea al zilei, s-a cutremurat tot pământul cu cutremur mare, cum nici multele neamuri trecute nu-şi aminteau să fi fost, şi au căzut oraşe şi sate de pe coastă, ca în vedenia arătată lui, şi munţii s-au zguduit, despicându-se cu putere şi pământul din loc în loc avea hăuri căscate şi marea a fugit din locul ei pentru multe ceasuri şi corăbiile, izbite cu putere de ţărm, se zdrobeau [Apoc. 16, 18-19.]. Totuşi din Laodiceea până în Antiohia în ţinutul de nord toate au rămas în picioare, numai unele turnuri ale zidului şi câteva ziduri de biserici s-au surpat. Dărâmături nu au fost, după cuvântul sfântului şi cele din Tir şi Ierusalim şi ţinutul de miazăzi a fost păzit, de asemenea, după chipul vedeniei lui.

Văzând, aşadar, cele întâmplate, cei care au auzit cu o zi mai înainte de ziua aceea, împreună cu doamna cea mare, au alergat plângând cu frică şi închinându-se lui şi vestind tuturor minunile lui Dumnezeu cele vestite prin el.

A făcut şi un alt tropar pentru cele întâmplate şi îl cânta, învăţându-ne şi pe noi şi poruncindu-ne să cântăm aşa: „Minunate sunt faptele Tale şi sufletul nostru le cunoaşte foarte, Hristoase Dumnezeule, Stăpânul nostru! Munţii tremură înaintea Ta, s-a cutremurat întregul pământ, s-au zguduit munţii cu putere, marea a văzut şi a fugit, corăbiile au fost împinse de vânt pe ţărmul uscat. În mânia Ta, Doamne, adu-Ţi aminte de milă, mântuieşte pe cei rămaşi, fără de păcat eşti Doamne, slavă Ţie!” [Ps. 113, 3-7; Avac. 3, 6.].

După a nouă zi de la cutremurul acela, iarăşi rugându-se robul lui Dumnezeu, s-a văzut pe sine răpit la nord de Constantinopol şi a văzut Duhul că a scuturat mâinile peste ea de trei ori şi a plâns asupra ei şi a zis: „Vai şi celorlalte cetăţi că în Constantinopol se va face cercetare în parte”. Acestea văzându-le mai dinainte sfântul, a suspinat şi s-a întristat.

Înţelegând noi că a văzut o vedenie, l-am silit pe el să ne vestească nouă. Dar rugându-se a zis: „Va face Dumnezeu cercetare şi într-o parte a împărătesei cetăţilor şi se va surpa din loc în loc în parte, iar cetăţile şi satele care sunt lângă ea vor cădea şi ele în parte.

Dar era de faţă şi un cleric dintre iubitorii de Hristos din Antiohia cu numele Ioan pe care l-a vindecat suferind fiind la coapsa lui şi neputându-se mişca. Acesta ascultând din întâmplare, a auzit când ne-a grăit nouă acestea. Şi după şase zile a fost noaptea cutremur mare în Constantinopol şi pe cartiere s-au distrus în parte case multe şi a pierit mult popor în ea. S-a distrus şi Nicomidia şi aşa numitul Rhegium, Niceea, şi din loc în loc şi celelalte cetăţi situate aproape de Ilyria. S-a aflat aceasta în Antiohia în cetate şi s-a făcut plângere în ea şi făceau slujbe ziua şi noaptea. Auzind iubitorul acela de Hristos cele întâmplate, iute a venit la omul lui Dumnezeu minunându-se de împlinirea vedeniei lui exact cum a auzit el, ascultând din întâmplare ceea ce explicase sfântul fraţilor şi a dat slavă şi mulţumită Fiului lui Dumnezeu, Celui ce nu ascunde nimic de sfinţii Lui pe care minunaţi i-a făcut pe pământ.

Atunci, fiindcă pământul continua să se scuture, nemaiputând îndura frica, doamna Marta, mama lui, a venit la el, zicând: „Te rog, fiule, stai astăzi la rugăciune şi nu mai primi pe nimeni din mulţimile care vin, ca să Se îmbuneze Dumnezeu şi să înceteze cutremurele acestea pe pământ”. A ascultat cuvântul acesta şi a închis

porţile şi a venit Duhul lui Dumnezeu, bucurându-Se, peste el, şi sfântul cânta un tropar melodios, zicând: „Cum Te-ai milostivit de Moise care mijlocea ca să nu zdrobeşti pe Israel [Ieş. 32, 12.], şi acum, Doamne, Te rugăm, încetează mânia de la poporul Tău, dând iertare multelor noastre păcate, Cela ce singur eşti fără de păcat, Hristoase Dumnezeule, după mare milă Ta, slavă Ţie".

După ce a împlinit acestea Duhul cel Mângâietor a zis către el: „Astfel învaţă-i să se roage şi vor înceta cutremurele pe pământ".

Îndată chemând Simeon pe fraţi, a făcut precum i s-a poruncit şi nu a mai continuat pământul să se cutremure din ceasul acela. Nimeni, aşadar, să nu fie necredincios nici să se îndoiască că Domnul şi Preasfântul Duh l-au învăţat pe el acestea, ci fiecare, primindu-le cu credinţă şi ţinându-le drept sigure, să slăvească împreună cu noi pe Dumnezeu pentru toate cele slăvite care s-au întâmplat prin sfânt slujitorul Lui, Simeon.

[Viaţa Sfântului Simeon 104-107, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographică, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Sfântului Simeon i se vesteşte ridicarea Mănăstirii de pe Muntele minunat

Era muntele neumblat, pustiu, neavând vreo casă, decât numai o colibă făcută de ucenicii lui în care şedeau. Iar sfântul stătea pe stâncă, într-un adăpost, acoperit cu un acoperământ de piele.

Mulţime multă şi nesfârşită de bolnavi şi de demonizaţi venea la el, ca să se vindece prin el. Pustietatea muntelui le pricinuia multă zdrobire şi strâmtorare. Dar Iubitorul de oameni şi Milostivul Dumnezeu, Cel ce l-a ales pe sfântul lui rob şi l-a sfinţit din pântecele maicii lui, îndurându-Se şi în această privinţă de poporul lui, S-a arătat sfântului, zicând: „Nu vezi neamul acesta împuţinat la suflet şi că cei ce locuiesc aici şi străinii au nevoie de toate pentru mângâiere şi mântuire? Lasă-Mă dar, prin înţeleapta iconomie, să rânduiesc toate, astfel încât să fii fără greutate oamenilor şi să fie în locul tău cele necesare".

Şi a zis robul lui Dumnezeu: „Fie numele Domnului binecuvântat în veci" [Ps. 112, 2.]. Şi acestea zicând, vede pe un înger al Domnului ţinând în mână o măsurătoare şi trasând urmele unei mănăstiri şi în ea o sfântă biserică şi un nor

luminos acoperind întreg Muntele minunat [Ieş. 24, 15.] şi Duhul lui Dumnezeu arătând cu degetul şi zicând: „Acestea toate vor fi locul tău spre slujirea celor ce vor locui în ea şi vor fi găzduiţi în ea. Căci te-am sfinţit şi te-am binecuvântat pe tine şi voi prea mări numele tău [Fc. 12, 2.] în neamuri multe şi regii şi mai marii popoarelor [Apoc. 6, 15.] se vor ruga ţie". Şi i-a arătat mulţime multă de felurite popoare alergând şi venind la el.

Acestea văzându-le sfântul şi încredinţat că este voia Stăpânului Hristos să întemeieze o mănăstire prin el şi mulţumind Domnului pentru toate, a poruncit ucenicilor lui să însemneze locul mănăstirii după modelul arătat lui. Şi după ce s-a făcut aceasta, a mişcat Dumnezeu pe oamenii cei din ţinutul isaurienilor şi mulţimi multe din alte locuri şi veneau la sfântul aducând bolnavi şi oameni stăpâniţi de felurite patimi şi tulburaţi de duhuri necurate şi pe toţi îi vindeca numai prin cuvânt şi mulţumind Domnului prin sfântul, trudeau la tăierea pietrelor şi la construirea mănăstirii, punându-şi termene şi plătindu-şi astfel cheltuielile [Mt. 4, 24; Fapte5, 16.].

Cu două-trei zile mai înainte de a se împlini termenele fixate de aceia, alţii mai mulţi veneau, aducând cu ei în acelaşi chip bolnavi care dobândeau vindecare prin sfântul şi rămâneau şi aceştia să muncească la lucrul ce se înfăptuia. Aşadar, s-a răspândit aceasta pretutindeni şi toţi alergau, ca să fie binecuvântaţi şi să fie tămăduiţi de bolile care îi stăpâneau şi să muncească la lucru, aducându-şi cu ei cele necesare traiului şi uneltele de care aveau nevoie la un asemenea lucru. Şi astfel, potrivit cu cuvântul Domnului, fără greutate înainta o asemenea zidire.

[Viaţa Sfântului Simeon 104-107, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. Dragoş Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographică, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Binecuvântarea Sfântului Simeon dăruiește harisma sculpturii

Unui frate dintre ucenicii fericitului Simeon, cu numele Ioan, i s-a dat prin rugăciunea sfântului duhul înțelepciunii ca lui Bețaleel [Ieș. 31, 3-5.], ca să sculpteze felurit capitelurile coloanelor bisericii construite de sfântul și închinată numelui Sfintei și de viață făcătoarei Treimi. Căci a zis învățătorului: „Pune, părinte, sfântă mâna ta pe inima mea și voi începe să cioplesc după cum îmi va da mie Duhul care este întru tine". Era bărbatul acesta înțelept în cuvânt, dar total neiscusit în arta sculpturii în piatră, numai prin credință a aflat harul. Și începând să sculpteze

capitelurile coloanei le-a terminat. Căci era osârduitor în ascultarea sfântului și având inimă zdrobită, căuta să afle virtuțile lui și minunile lui, uimit fiind de înțelepciunea și Duhul în care vorbea [Fapte 6, 10.]. Prin lucrarea și cuvântul acestuia păzea poruncile curat, îmbrățișându-le pe acestea din adâncul inimii și închinându-se în Duhul.

Pe acesta Domnul, vrând să îl ia la sine ca pe un bun, i-a descoperit robului Lui despre adormirea lui și în noaptea aceea, pe când toți cântau rugăciunile de noapte, a întrebat Simeon pe Domnul, zicând: „Doamne, oare l-ai scris pe el în cartea vieții?”[Dan. 12, 1; Apoc. 20, 15.].

Și a zis Domnul: „L-am scris nu numai pe acesta, ci pe toți ucenicii tăi pe care i-ai trimis mai înainte și îi vei trimite după acestea și i-am rânduit pe ei în cartea vieții”. Pentru aceste slăvite fapte, s-a închinat Simeon Domnului și când au terminat ei psalmodia a zis în auzul tuturor: „Frate Ioane, pace ție! Domnul te-a chemat pe tine” [Ieş. 3, 18.].

Iar acela îndată îmbrățișându-l cu bucurie și cu plângere și sărutând cojocul de piele al sfântului, s-a schimbat la față și a zis: „Părinte, în mâinile Tale îmi pun duhul meu [Lc. 23, 46.] și Duhul Tău cel bun mă va călăuzi la pământul dreptății”[Ps. 142, 10.]. Ace-stea zicându-le, peste două zile a adormit și a fost mare plângere pentru el, toți frații venind la el cu jale, s-au tânguit foarte pentru el [Fapte8, 2.].

[Viața Sfântului Simeon 108, extras din volumul: Viața Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viața fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediție îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecția Viața în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iași, 2013]

Sfântul Simeon urcă pe stâlpul de la Muntele Minunat

Venind, aşadar, ziua Cincizecimii şi după ce s-a săvârşit sinaxa, a poruncit să slobozească mulţimile care veneau şi, duminica următoare, după cântările de dimineaţă, a poruncit fraţilor să închidă porţile mănăstirii şi să se adune la el. Şi tămâind, şi poruncind să-şi plece genunchii cu toţii, i-a plecat şi el. Şi aruncându-se cu faţa la pământ şi rugându-se pentru un ceas cu lacrimi împreună cu ei şi la sfârşitul rugăciunii, când au zis cu toţii amin, a zis să-l dezbrace pe el de culionul de piele. La rugăciune, a iertat şi neştiinţa lor în privinţa răspunsurilor, zicând către ei acel cuvânt evanghelic: „Iată, voi sunteţi curaţi pentru cuvântul pe care vi l-am spus [În 15, 3.]. Şi acum, aşadar, ca la început, porunca Domnului v-o dau vouă, ca

să vă iubiţi unii pe alţii, precum El Însuşi ne-a iubit pe noi. În aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii mei [În 13, 34-35.] pururea în Domnul. Omorâţi-vă, fraţilor, mădularele voastre, cele de pe pământ [Col. 3, 5.], depărtaţi-vă de întâlnirea lumească cu cei ce vin, ostenindu-vă la lucrul mâinilor voastre, câştigaţi-vă pâinea cea de toate zilele. În toată paza ţinând inimile voastre [Prov. 4, 23.], îndeletniciţi-vă cu rugăciunea, cu psalmodia şi cu cuvintele dumnezeieşti pe care adeseori le-aţi auzit de la mine, privind la cele veşnice, ca să fie ruşinat cel ce luptă împotriva noastră. Să fie cuvântul vostru, ce este da, da şi nu, nu. Căci ceea ce este mai mult decât aceasta, de la cel rău este [Mt. 5, 37.]. Nu întristaţi Duhul cel Sfânt întru care aţi fost pecetluiţi pentru ziua mântuirii [Ef. 4, 30.]. Vă jur pe voi înaintea lui Dumnezeu, păziţi poruncile pe care le-aţi primit [I Tim. 5, 21.]. Căci iată, Domnul este acum aici în mijlocul vostru şi Preasfânta lui Maică împreună cu sfinţii Lui îngeri şi cu toţi sfinţii" [Mt. 18, 20.].

Acestea zicând şi altele multe îndemnându-i şi povătuindu-i pentru viaţa veşnică, i-a încredinţat pe ei Domnului şi făcând rugăciunea stăpânească [Mt. 6, 9; Lc. 23, 34] pentru ucenici, cea care este în Evanghelia după Ioan, punându-şi mâinile peste ei, i-a binecuvântat pe toţi, făcând rugăciune sobornicească pentru lume şi pentru oamenii care ne urăsc pe noi în deşert şi zicând: „Nu le socoti, Doamne, păcatul acesta, ci iartă-le lor. Căci nu ştiu ce fac [Lc. 23, 34.], precum Însuţi ai spus, Stăpâne. Adaugă cele bune ale Tale celor ce ne fac nouă bine pentru numele Tău cel Sfânt, cel chemat asupra noastră şi nu pomeni păcatele lor în ziua judecăţii şi a cercetării. Socoteşte-le lor spre slava Ta cele pe care le-au lucrat nouă prin râvna cea bună, dându-le lor multe pentru puţine, cele veşnice pentru cele vremelnice, căci Tu eşti răsplătirea celor ce se tem de Tine cu inimă zdrobită şi smerită, puternice şi lăudate întru toţi vecii nesfârşiţi. Amin" [Evr. 8, 12.].

După ce s-a rugat acestea, s-a încredinţat pe sine lor de la balustradă şi primindu-l pe el l-au aşezat pe un tron nou şi a luat la piept Sfintele Evanghelii şi făcând înconjurul mănăstirii, a făcut rugăciune în toate casele mănăstirii şi în depozitul de grâu.

Cu cuget înalt, cuvioasa cu adevărat Marta, maica lui cea după trup, a luat cinstita şi de viaţă făcătoare cruce şi a mers înaintea lui cântând: „Mântuieşte-ne pe noi, Fiule al lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, Doamne, slavă Ţie, Aliluia".

Luându-l deci fraţii pe robul lui Dumnezeu în mâinile lor, ca pe un vas sfânt [III Rg. 8, 3-4.], şi lăudându-L pe Dumnezeu, l-au dus în sfânta biserică a lui Dumnezeu, construită de el, şi închinându-se lui şi rugându-l să-i încredinţeze pe ei

Domnului, l-au urcat sus şi cu pace şi cântări l-au pus pe cinstitul lui stâlp. Atunci au venit la el mulţimi multe stăpânite de felurite boli şi punându-şi mâinile pe ei i-a vindecat [Lc. 4, 40.] şi au plecat, slăvindu-L pe Dumnezeu şi pe sfântul Lui rob, Simeon.

[Viaţa Sfântului Simeon 113, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographică, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Sfântul Simeon ocroteşte familia şi ajută la naşterea pruncilor

Minuni ale icoanei Sfântului Simeon

O femeie din Rosopole a Ciliciei numită Theotekna, trăind cu bărbatul ei douăzeci de ani, nu avea copii. Dar s-a întâmplat că ea din copilărie era chinuită de demon şi îşi muşca limba. Iar bărbatul ei, nemaiputând suferi starea întristării ei, a slobozit-o din casa lui, nemaivorbind cu altă femeie timp de patru ani. Găsind aceea tovarăşi de drum a alergat la dreptul Simeon. Cum l-a văzut pe el demonul, îndată a scrâşnit din dinţi şi a început să o chinuiască înaintea lui, văzând împreună cu femeia chipul lui duhovnicesc, zicând cu un glas omenesc: „Te despart pe tine de ea, duh rău şi necurat şi se va întoarce la bărbatul ei şi li se va naşte lor în anul următor un prunc”. Şi a urlat demonul, tulburându-se sălbatic. „O, silire săvârşeşti! Că nu-ţi este ţie a despărţi soţi. Pentru ce dându-le lor şi fiu, de vreme ce ea nu face copil de la mine? Ce rău ţi-am făcut ţie, cu ce am greşit înaintea ta că mă desparţi de femeia mea? Dacă m-ai cumpărat rob, poate mă vei da în robie oamenilor”. A zis Simeon că: „Rău rob eşti, cunoaşte-te pe tine însuţi, atotrăule, şi fugi arzând în văpaia focului. Adu apă şi adună lemne”. Şi îndată, ca un vânt năprasnic, tânguindu-se tare demonul prin femeie, luă ulciorul de apă şi plecă. Şi după ce a umplut ulciorul cu apă şi după ce a adus lemne, se tânguia şi zicea: „Vai mie, vai mie robului celui rău şi născocitorul relelor [Rom. 1, 30.], ce-am păţit? Că de femeia mea mă desparte Sfântul Simeon şi ce voi face eu, nenorocitul, nu ştiu”. Acestea spunându-le înaintea mulţimii adunate, după ce a împlinit slujirea poruncită lui, a strigat cu glas mare, zicând: „Ies!”.

Şi văzând un fulger de foc adus împotriva lui, a alergat în femeie, în jurul stâlpului sfântului, chinuit foarte şi dureros şi astfel a ieşit îndată şi femeia a revenit la starea ei normală şi a slobozit-o pe ea Simeon sănătoasă, zicând către ea: „Mergi, femeie,

la casa ta şi trăieşte cu bărbatul tău. Căci iată, a îndreptat Dumnezeu inima lui să te primească pe tine cu bucurie mare”. Şi a fost aşa.

Şi întorcându-se ea, a fost îndreptată inima bărbatului ei să o iubească pe ea şi s-a apropiat de ea şi îndată a luat în pântece şi, plinindu-se anul, au adus pruncul la robul lui Dumnezeu, lăudând şi slăvind pe Dumnezeu [Lc. 2, 20.]. După ce şi-au împlinit rugăciunea şi s-au întors la ale lor, a ridicat femeia, purtată de credinţă, icoana sfântului în cămara cea mai dinlăuntru a casei ei şi făcea minuni, umbrind-o pe ea Duhul Sfânt [Lc. 1, 35.] Care sălăşluia în sfântul, iar demonizaţii se curăţau acolo şi cei suferinzi de multe boli se vindecau.

Între care şi o femeie cu curgere de sânge neîncetată de cincisprezece ani, apropiindu-se cu credinţă, s-a dus să vadă icoana şi îndată s-a oprit curgerea. Căci zicea în sinea ei că: „Dacă numai voi vedea asemănarea lui, mă voi izbăvi” [Mt. 9, 20-22.]. Văzând că a secat izvorul sângelui ei, a alergat îndată la omul lui Dumnezeu, închinându-se înaintea lui, lăudând şi slăvind pe Dumnezeu şi vestind minunea străină ce i s-a întâmplat.

Notă: Acest capitol din Viaţa Sfântului Simeon precum şi capitolul 158, care menţionează o icoană a Sfântului Simeon venerată public încă din timpul vieţii sfântului, au fost citite la Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea din 787, pentru a susţine argumentaţia în favoarea cultului icoanelor. Sfântul Ioan Damaschin îl menţionează de asemenea în al treilea său Tratat de apărare a sfintelor icoane pe Sfântul Simeon din Muntele minunat ca pe un Părinte susţinător al cultului icoanelor.

[Viaţa Sfântului Simeon 118, extras din volumul: Viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viaţa fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediţie îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecţia Viaţa în Hristos, seria Hagiographică, nr. 1), Ed. Doxologia, Iaşi, 2013]

Sfântul Simeon ne ajută și ne învață cum să biruim ispitele

După un timp, văzând sfântul altă vedenie și devenind foarte mâhnit, i-a chemat pe frați și a zis: „Cu vitejie, fraților, purtați ispitele care vor fi aduse asupra voastră, Domnul îngăduindu-le, ca să vă desăvârșească și să vă încununeze și să vă învrednicească de slava cerească, scriși fiind voi în cartea vieții. Și smeriți cugetul vostru, nimicind orice trufie care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, robind tot gândul spre ascultarea Domnului, gata fiind să pedepsim toată

neascultarea, când supunerea voastră va fi deplină [II Cor. 10, 5-6.], prin mulțumirea cea către Domnul.

Toți străpungându-se la inimă și vărsând lacrimi, ziceau: „Cu sfintele tale rugăciuni nădăjduim să fim mântuiți, sfinte părinte”.

Și luând cartea Sfântului Iov, a poruncit să se facă liniște și să-și plece urechile lor, ca să asculte cu atenție. Și începând cartea de la început, a citit-o toată până la sfârșit și când erau cuvinte spuse în pilde, le făcea lor tâlcuirea și când a ajuns la cuvântul acela spus de diavolul către Domnul: „«Am dat ocol la tot pământul de sub cer și am umblat și iată-mă» [Iov 1, 7.]. A dat ocol în mod vădit, ca să afle unde este omul temător de Dumnezeu [Iov 1, 8.], pentru ca, de-i va fi cu putință, să-l înșele pe el. Stați, așadar, tari, neclintiți [I Cor. 15, 58.], încingând mijlocul vostru cu adevărul și încăl-țându-vă picioarele, gata fiind pentru Evanghelia păcii, întru toate îmbrăcând platoșa credinței cu care veți putea stinge toate săgețile cele arzătoare ale vrăj-mașului [Cf. Ef. 6, 14-15.]. Ați ascultat care era răbdarea lui Iov [Iac. 5, 11.], fraților, și ați văzut care era scopul Domnului, și apostolul zice: «Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de slava viitoare ce se va descoperi nouă» [Rom. 8, 18.] și iarăși: «Căci necazul nostru de acum, ușor și trecător, ne aduce nouă, mai presus de orice măsură, slavă veșnică covârșitoare, neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, căci cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice»” [II Cor. 4, 17-18.].

Acestea zicându-le Simeon și multe altele asemenea cu acestea, suspinând, a lăcrimat și a zis către ei: „Vreme de luptă este, fraților, luptați împreună cu mine priveghind și ocupându-vă cu rugăciunea, ca să nu intrați în ispită [Mt. 26, 41; Mc. 14, 38.], căci cele de la mine la voi au sfârșitul [Lc. 22, 37; IICor. 5, 1.]. Știți că locuința voastră cea pământească a cortului acestuia se va risipi, dar pentru voi, care petreceți în chip iubitor de Dumnezeu, s-a gătit, pentru bunătatea Domnului, un cort nefăcut de mână în ceruri, al cărei urcuș mi l-a arătat Domnul în această noapte, în care înainte mergător al nostru a intrat iubitul nostru frate Ioan, care a trăit în mijlocul vostru cu frică de Dumnezeu și multă evlavie. Căci iată, acesta este al zecelea an de când nu am încetat să mă rog pentru voi cu lacrimi, fraților, plecând cu trude genunchii mei înaintea lui Dumne-zeu pentru voi [Ef. 3, 14.], priveghind pentru sufletele voastre [Evr. 13, 17.], ca unul care aveam să dau socoteală Celui ce v-a încredințat pe voi mie, ca nu cumva să mă aflu între păstorii cei plătiți care își lasă oile și lupul le răpește pe ele și le împrăștie [In 10, 12.]. Ci pururea, imitând pe Bunul Păstor, cu puterea toiagului de sus alungam fiara precum știți. De câte ori nu v-a împrăștiat satana, de câte ori a încercat să vă piardă, de câte ori a încercat să vă tulbure mintea și s-a sârguit să vă tragă la multe

rele și totuși a fost izgonit prin harul lui Dumnezeu care lucra în noi și, respins, fugea fără nici o ispravă.

Acum însă vă spun vouă: diavolul a luat oarecare putere împotriva noastră, din îngăduința lui Dumnezeu, pentru puțină vreme, dar și împotriva copiilor și nu numai a copiilor, ci și a pruncilor, și aceasta este pricina pentru care a luat putere împotriva acelora în această vreme, ca să se împlinească cuvântul Domnului care zice: «Lăsați copiii să vină la Mine, că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor» [Mc. 10, 14; Lc. 18, 16.]. Dar se întinde să înceapă de la noi, vrând să-și deschidă aripile pretutindeni. Dar am aflat har la Dumnezeu, prin lucrarea rugăciunii, ca să îi tai acestuia puterile.

Îndrăzniți, așadar, fraților, căci o scară stă înfiptă de pe stâlpul meu până la cer și am văzut, iată, înaintea porților cerului la intrarea pe care vin Sfinții îngeri să se închine înaintea lui Dumnezeu, stătea diavolul, etiopianul nerușinat, mare, privind fioros, având ochii însângerați. Şi stătea în văzduh fără să se sprijine pe ceva, așa cum notau cele citite vouă în cartea lui Iov [Iov 1, 6-7; 2, 1-2.], scrâșnea împotriva mea, mișca capul împotriva voastră și cerea să vă cearnă pe voi ca pe grâu. Iar eu, precum zicea Domnul Sfântului Petru, adeseori m-am rugat și mă rog să nu piară credința voastră” [Lc. 22, 31-32.]. Dar aștepta hotărârile cele aduse împotriva oamenilor și glasul Domnului a ajuns până la el: „Plecând, lovește pe copii și pe cei buni dintre oameni”. Răspunzând diavolul, a zis Domnului: „Voi începe de la Simeon”. Zice Domnul către el: „Mută-ți mintea de la el. Căci l-am umbrit pe el pentru mântuirea multora și numele lui îți va fi ție și puterilor tale frică și cutremur [Ps. 110, 9.] și unde Mă va chema cineva prin el sau i se va da din ciucurii veșmântului său, acolo va fi și puterea Mea ca să-i vindece pe ei”.

Amărât, diavolul a zis Domnului: „Ce va fi mai mult? Oare degeaba Simeon îl slăvește pe Dumnezeu? Oare nu din pruncie l-ai încins cu armele puterii, când veneam împotriva lui să-i fac rău, ars fiind și slăbind, o luam la fugă? Căci i-ai dat lui putere să mă lege și să râdă de mine ca nimănui altcuiva pe pământ. L-ai împrejmuit pe el și l-ai păzit spre pierzania mea și i-ai nimicit pe cei ce-l urau pe el și i-ai scos de pe pământ, l-ai pus pe el cu doi sfinți arhangheli în strălucirea luminii și în norul cel luminos strălucind ca aurul și ai pus mâinile Tale și cunună pe capul lui. I-ai dat lui toiagul puterii Tale, ca să alunge zecile de mii ale noastre și ne-ai aruncat pe noi ca pe niște lăcuste să fim călcați sub picioarele lui. Ai pus înaintea ochilor lui firea noastră ca a porcilor și a caprelor și ai arătat-o fugind de el. Numele lui este scris în slava Ta [Lc. 10, 20.] și al oricui cere și Te cheamă pe Tine prin el. Ca un fulger ne alungă pe noi prin Duhul Sfânt. Căci s-a încins cu lumina Ta ca și cu o haină și slava Ta a îmbrăcat-o. Trimite, dar, mâna Ta ca să

ridic eu împotriva lui oameni necredincioși și răi și voi intra în ucenicii lui, îi voi sălbătici pe ei în felul demonilor și al oamenilor și voi cunoaște dacă nu te va blestema în față” [Iov 1, 11; 2, 5.].

Și i-a dat Domnul în ceasul acela ca în taină îngăduință împotriva robului lui cele ce trebuiau să fie, după cum a crezut Domnul, ca să-l arate mai încercat printr-o asemenea ispită pe slujitorul Lui, pricepând Sfântul Simeon de la Preasfântul Duh că nici o putere nu a dat Dumnezeu vrăjmașului împotriva lui, cruțându-l pe el. Numai acest lucru l-a îngăduit, să lupte cu el prin ispita fraților lui, fiindcă vrăjmașul a cerut aceasta, ca să fie rușinat și mai mult, atacându-l pe slujitorul lui Dumnezeu.

[Viața Sfântului Simeon 124, extras din volumul: Viața Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viața fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediție îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecția Viața în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iași, 2013]

Rugăciunea Sfântului Simeon învie pe ucenicul Conon

Îndată robul lui Dumnezeu, mișcat de Duhul Sfânt, a strigat cu îndrăznire cu glas mare, zicând: „Conon, frate, scoală! Te cheamă pe tine prin mine, Cel ce l-a chemat pe Lazăr cel mort de patru zile”. Și prin puterea și chemarea numelui Celui ce înviază pe morți, cuvântul dreptului a devenit lucrător.

După ce a spus acestea, unul dintre frați, pe nume Conon, pe care sfântul îl iubea foarte [Ioan 13, 23.] fiindcă era foarte râvnitor, a stat trist și în luptă mare. Acesta, fiind răpit [Fapte 22, 17; In 3, 21], îl vede pe drept zicând către el: „Ce mare este îndrăznirea înaintea lui Dumnezeu, a unui om care este astăzi ajutorul și mântuirea lumii și lumea nu l-a cunoscut pe el” [Ioan 1, 10.]. Și după ce a întrebat acela: „Cine este acela, Doamne?”. A zis că acesta este care vorbește cu el. Revenindu-și întru sine, Conon i-a povestit sfântului vedenia cu frică și cutremur. Iar duhurile aducătoare de moarte care au venit asupra fraților, urlând cu glas mare, se tânguiau, zicând: „Pentru ce ne arzi pe noi, robule al lui Dumnezeu? Căci fără de voie am venit să lovim și suntem loviți de tine. A îngăduit Dumnezeu aceasta ca să te arăți, ca de obicei, biruitor”.

Dar a zis Simeon: „Spre îndoită rușine și ardere vă vor fi acestea. Dacă socotiți că aveți oarecare bucurie, fiindcă s-a întristat sufletul meu până la moarte [Matei 26, 38; Mc. 14, 34.], nu vor lipsi pedepsirile voastre”.

După ce a spus aceasta, a auzit robul lui Dumnezeu că și Conon, rănit fiind de plagă, a murit. Dar a poruncit să-l aducă și să-l pună înaintea lui. Și poruncind să se ia de pe el culionul de piele, a plâns peste el foarte și plecând genunchii și lipindu-și fruntea de stâlp, s-a rugat, zicând: „O, Tată al îndurărilor și Dumnezeule a toată mângâierea [II Corinteni 1, 3.], Cel ce din neființă ai creat toate, Hristoase, Unule născut, Fiule și Cuvântule al lui Dumnezeu, viața celor morți, Cel ce Te-ai pogorât până la porțile iadului și iarăși Te-ai înălțat, suflă asupra celui ce zace Duhul Tău cel de viață făcător, ca să se întoarcă sufletul lui în cortul lui și dă mărire numelui Tău. Căci Tu ești binecuvântat întru toate minunile Tale, precum totdeauna așa și acum și în vecii vecilor. Amin".

Acestea rugându-se cu glas mare l-a chemat pe nume și zice: „Avva Conon" și nu a fost răspuns, nu a fost auzire. Și iarăși plecând genunchii, a continuat să facă aceeași rugăciune mai stăruitor și după rugăciune, l-a chemat iarăși pe nume și nici atunci nu i-a dat nici un răspuns. Apoi și a treia oară, plecând genunchii, s-a rugat și a ridicat ochii lui, privind la cer [Ioan 11, 41.], și a zis cu strigăt și cu lacrimi: „Maica Domnului nostru, multmilostivă, pururea Fecioară și Născătoare de Dumnezeu Marie, cetățeanul pustiei și învățătorul celor în pocăință, Înainte-mergătorul lui Emmanuil, Sfinte Ioane, cel ce cu dreapta lui a atins pe Creatorul și Stăpânul a toată făptura, cel ce m-a învrednicit de multă prietenie și dragoste, heruvimi și serafimi, tronuri, domnii, începătorii și puteri [Coloseni 1, 15-16.], cei douăzeci și patru de bătrâni [Apocalipsă 4, 4.] ce săvârșesc jertfă necheltuită pentru sufletele drepților, Gavriil, Mihail și sfinții îngeri din toate oștirile nenumăratelor cete și toți arhanghelii, cei care aduceți pentru mine rugăciuni și slujbe și care ați făgăduit să mă iubiți din copilărie împreună cu toți sfinții apostoli, profeți și mucenici, și cu sufletele drepților săvârșiți, ați încetat să vă rugați pentru mine, ați uitat dragostea voastră față de mine? Unde este acum sfințirea voastră? Unde este pomenirea mea în cetele voastre? Iată acesta zace sub ochii voștri între voi și Domnul, dacă nu va trăi, în zadar m-am ostenit, de nu va învia, nu am bineplăcut Domnului, nici nu am aflat împărtășire de comoara măririi în ceruri. Cel ce locuiești întru cele înalte [Evrei 8, 1; Is. 33, 5; 57, 15.] și spre cele smerite privești, caută în ceasul acesta la smerenia mea, că sărac și sărman sunt eu și necazurile inimii mele s-au înmulțit, din nevoile mele scoate-mă [Psalmi 24, 16-19.], că eu sunt robul Tău [Psalmi 142, 12.], Stăpâne".

Acestea zicându-le, s-au înspăimântat foarte frații care erau de față. Și era a vedea din cele spuse că cerul însuși era întristat [Matei 16, 3.].

Iar fericita Marta auzind cele spuse de sfântul, era în luptă multă și în ceasul acela a fost răpită în extaz și s-a înspăimântat cu duhul [Facere 15, 12; Dan. 10, 7; 7,

15.]. Căci a cunoscut harul dumnezeiesc coborându-se din cer la strigătul dreptului, încât să cutremure tot locul acela. După aceea, fiind în odihnă mare a sufletului și a trupului din pricina puterii care umbrea și revenindu-și întru sine, mai înainte de a povesti vedenia a stat la rugăciune. A zis Duhul Sfânt dreptului: „Iată Domnul, și nimeni nu l-a cunoscut” [Matei 11, 27.]. Și a strigat cu glas mare și a zis: „În necaz am chemat pe Domnul și m-a auzit întru lărgime” [Psalmi 117, 5.]. „Doamne, ascultă rugăciunea mea, a robului Tău, și strigarea mea la Tine să ajungă. Să nu întorci fața Ta de la mine, în orice zi mă necăjesc, pleacă spre mine urechea Ta, în orice zi Te voi chema, degrabă auzi-mă!” [Psalmi 101, 1-3.]. Fiule al lui Dumnezeu, Cel ce ai plecat cerurile [II Regi 22, 10; Ps. 17, 11; 143, 6.] și Te-ai pogorât din înălțimile și din sfintele Tale lăcașuri, Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit pentru noi, vezi pe cel ce zace înaintea Ta, dacă faci voia celor ce se tem de Tine [Psalmi 144, 19.] și dacă m-ai scris și pe mine în cartea Ta, precum ai înviat a patra zi pe Lazăr [Ioan 11, 11-43.], scoală și pe adormitul robul Tău acesta”.

Pe când dreptul striga acestea, a auzit glas sufletul celui ce stătea în rugăciune care zicea: „Întuneric este întreaga lume, și nu este astăzi lumină care strălucește în tot pământul. S-a înmulțit fărădelegea [Matei 24, 12.] în toate îndeletnicirile fiilor oamenilor, dar aici am găsit lumină”.

Era ceasul al optulea al zilei și în acest ceas, a văzut slujitorul lui Dumnezeu cerurile despicate și o lumină nesfârșită strălucind deasupra tăriei, arzând și luminând, încât a ascuns soarele și lumina zilei. Și din colțul de răsărit, a auzit zgomot de roți și, ațintindu-și ochii, iată, a văzut un car mare și patru cai și patru roți și se roteau de la partea stângă a stâlpului la dreapta prin spate și, venind, au stat înaintea lui. Și trei bărbați, care mânuiau carul, ca să-l conducă, a căror îmbrăcăminte era ca zăpada și părul ca aurul, unul la dreapta în mijlocul celor doi cai și al celor două roți, iar celălalt la stânga în mijlocul a doi cai și a două roți. Iar celălalt era în spate. Iar cel de-a dreapta a spus să stea carul, oprindu-se înaintea dreptului, întorcându-l către răsărit. Iar caii erau albi ca laptele, frâiele și căpestrele lor erau pline de lumină, și carul strălucitor. Și iată, din colțul din dreapta, de la răsărit, a venit o adiere tăcută și iată, era precum chipul tăriei și precum chipul safirului [Iezechiel 10, 1.] pe spatele și pe mâinile celor patru bărbați care scuturau ca în fața catapetesmei jertfelnicului și zburau cu negrăită frică. Iar partea de deasupra lor era rotundă ridicată și acoperind pe cel ce ședea [Ieșire 24, 17.]. Chipul slavei Domnului de la piept și sus se vedea ca chipul unui om. Și zeci de mii de zeci de mii nenumărate de îngeri stăteau înconjurându-L [Apocalipsă 5, 11; 7, 11.] pe Cel purtat și trimițând raze și strălucind cu cea mai limpede lumină. Unii

păreau aerieni, alții ca focul, alții ca soarele. Stăteau deasupra slujitorului lui Dumnezeu.

Îi întrecea pe aceştia Mihail, stând cu îndrăznire. Căci numai el, în timp ce toți ceilalți plecau capul, mijlocea pe lângă glasul Domnului, pentru care s-a și auzit un murmur: „Acesta este Mihail, cel ce iubește pe Sfântul lui Dumnezeu, Simeon”. De la stâlp și până la bărbații aceia înfricoșători care purtau lucrul acela de safir și până la Cel care avea ca un chip de om, puterile făceau suișuri ca la cer, cu cutremur. Dar urcau împreună cu ele în tot văzduhul mulțime de îngeri nenumărați, cu felurite chipuri, în lumină mare, cum nu putea făptura să poarte. Și era lipit unul de altul, încât fețele lor păreau una. Iar glasul fără prihană al Domnului, ca un glas de om, între cei din înălțime, chema întoarcerea sufletului celui ce zăcea.

Mihail zice către sfântul: „Cercetează puțin, Stăpânul tuturor” și cei patru bărbați care purtau lucrul acela de safir, care erau heruvimii, după cum a fost încredințat sfântul prin Duhul Sfânt [Marcu 1, 10.]. Cu frică și cutremur [Isaia 19, 16; Filip. 2, 12.] făceau semn puterilor celor purtate cu ele până la tărie, să facă mai multă liniște și a doua oară glasul Domnului a însemnat aceeași întoarcere a sufletului aceluia. Iar Mihail zicea: „Încă puțin cercetează Stăpânul tuturor”. Iar Domnul a zis: „Haidem, de acum va învia”.

Când era pe punctul de a Se ascunde și de a nu se mai arăta, a zis să fie dată o oștire dintre puterile îngerești slujitorului lui pentru a sta mai mult împotriva oricărui duh al răutății. Și la cuvântul Lui a stat mulțime de oștire de o parte și de alta a stâlpului sfântului, ascultând de cuvântul lui, ca de cuvântul Domnului. Îndată robul lui Dumnezeu, mișcat de Duhul Sfânt, a strigat cu îndrăznire cu glas mare, zicând: „Conon, frate, scoală! Te cheamă pe tine prin mine, Cel ce l-a chemat pe Lazăr cel mort de patru zile”. Și prin puterea și chemarea numelui Celui ce înviază pe morți, cuvântul dreptului [Romani 4, 17.] a devenit lucrător [Evrei 4, 12.]. Și îndată a deschis acela ochii și privind, l-a văzut pe el pe stâlp și a auzit un glas care îi amintea învățăturile pe care adeseori le dădea lor despre nădejdea drepților și despre strălucirea slăvită a sfinților [Psalmi 109, 3.], cu care, zice, vor străluci drepții ca soarele [Matei 13, 43.]. Și ridicându-se Conon, împărtășindu-se de hrană, s-a întărit, slăvind împreună cu ceilalți frați pe Dumnezeu, Cel ce dă o asemenea putere sfinților Lui și Cel ce face voia celor ce se tem de El [Psalmi 144, 19.]. Căci nu numai pe îngeri i-a supus Dumnezeu celor ce luptă astfel în sărăcie pentru numele Lui și biruiesc lumea și smintelile din ea [Ioan 16, 3.] și pe stăpânitorii întunericului veacului acestuia [Efeseni 6, 12.], ci întreaga împărăție le-a făgăduit-o lor, zicând: „Fericiți cei săraci cu duhul că acelora este Împărăția cerurilor” [Matei 5, 3.].

Acestea toate s-au întâmplat fraților pentru împuținarea lor și disprețul pe care l-au arătat față de poruncile dreptului, care îi întărea pe cei rămași să nu mai fie fără purtare de grijă, ci să asculte cu râvnă celor spuse lor de către el.

[Viața Sfântului Simeon 129, extras din volumul: Viața Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viața fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediție îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecția Viața în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iași, 2013]

Ortodoxia Sfântului Simeon și hirotonia sa întru preot

Am socotit drept să nu ascund de voi iubitorii de Hristos cum Sfântul nostru părinte Simeon a primit hirotonia de preot, deși refuza și fugea de asemenea povară. Fiindcă mulți dintre cei ce veneau la el din întreaga lume pentru feluritele lor boli, și pe lângă vindecarea dăruită lor, doreau încă să se și împărtășească prin el cu Sfintele lui Hristos Taine și mulți dintre frații și prietenii sinceri stăruiau la el să ia asupra lui jugul preoției și îi spuneau că este mai bine „să fie săvârșită de tine, un părinte ortodox, jertfa cea fără de sânge, ca să ne împărtășim și noi fără de îndoire cu Sfintele Taine ale lui Hristos, din pricina ereziilor care se răspândesc [Printre ereziile din Siria la mijlocul secolului al VI-lea trebuie să socotim mai înainte de toate monofizitismul la care Livada duhovnicească a lui Ioan Moschos face atât de des referire.]"

El însă, îngreunat din pricina multei lui smerenii, a zis către ei: „Mai sigur este nouă, fraților, ca în timp ce alții slujesc, noi să ne împărtășim, fugind de orice iubire de putere și de cugetul de slavă deșartă, care vine celor mulți de la preoție. Căci noi, fiind smeriți și nevrednici de sfântul jertfelnic, trebuie să fugim de povara aceasta. Căci dacă serafimii, care prin fire sunt de foc, nu au îndrăznit să se atingă de cărbunii aceia dumnezeiești decât cu cleștele [Is. 6, 6.], eu iarbă fiind, cum voi suferi, ticălosul? Pentru aceea vă zic vouă: Viu este Domnul înaintea Căruia am stat astăzi [Lc. 1, 19.], acest cuvânt nu va stăpâni în mine, fiindcă este omenesc, dacă nu voi primi încredințare de la Însuși Dumnezeul meu. Nu mai stăruiți să-mi vorbiți pentru aceasta, ca să nu întristați Duhul cel Sfânt"[Ef. 4, 30.].

Astfel fiind și cugetând, chemând apoi un preot evlavios, l-a pregătit pe el să slujească dumnezeiasca Liturghie și s-a împărtășit cu Sfintele Taine cu frică și multă smerenie. Venind la el și unii episcopi și unii bărbați credincioși dintre cei cu rang înalt, l-au rugat pe el să primească această hirotonie, zicând că toți credincioșii se vor zidi și mai mult, dacă se va face aceasta.

Dar el zicând că este nevrednic de această povară și apărându-se de ei în chip potrivit, folosindu-se de astfel de cuvinte, a spus că: „Dacă Dumnezeu nu îmi va porunci mie, nu voi primi aceasta”.

După o vreme s-a făcut un glas din cer care a ajuns până la culionul de piele, zicându-i lui: „Fă rugăciune!”. Și odată cu glasul care-i venea, i s-a deschis lui gura [Is. 53, 7; Mt. 5, 2; 13, 35.] de la Duhul Sfânt, și a răspuns și a zis către Cel ce glăsuia că: „Tu împărățești peste noi, Dumnezeu și Fiul Tău Unul Născut [Apoc. 11, 15; 22, 5.] și Duhul Tău cel Sfânt pururea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”. De atunci i-a venit lui încredințarea de a auzi că a fost hirotonit preot al Dumnezeului Celui Preaînalt care grăia cu el, fiind învrednicit să audă glasul Tatălui celui negrăit care venea până la el. Căci precum Melchisedec [Fc. 14, 18; Evr. 7, 1.], în muntele Tabor și precum Petru, corifeul au auzit: „Paște oile Mele” [In 21, 16.], la fel și acesta, stând în Muntele minunat a auzit în anul al 33-lea al vârstei sale porunca de a face rugăciunea.

După o zi, fiind în răpire sfântul, l-a văzut pe Dionisie, episcopul de atunci al Seleuciei [Acest episcop,care a participat la Sinodul ecumenic din 553, este menționat și în capitolul 79 din Livada duhovnicească a lui Ioan Moschos, în legătură cu o minune referitoare la Euharistie (PG 87, 2936-2937).], venind și intrând înlăuntrul balustradei exterioare a sfântului stâlp și hirotonindu-l preot. Și în ziua următoare, mișcat de Dumnezeu, același prea cuvios episcop vine împreună cu doi clerici cu blândețe multă și cu smerenia inimii și rugându-se, a urcat la sfântul și l-a sărutat pe el cu sărutare sfântă și cu lacrimi [Rom. 16, 16; ICor. 16, 20; II Cor. 13, 12; IITes. 5, 26.], slăvindu-L pe Dumnezeu și zicând către el că: „A binevoit Cel ce te-a ales din pântecele maicii tale să împodobească prin tine creștineasca făgăduință. Căci se cuvine și este drept ca tu, cel ce din pruncie te-ai făcut bineplăcut Stăpânului de obște să mijlocești [ITim. 2, 5.] între El și oameni prin preoție”. Fiindcă de mai multe ceasuri discutau despre aceasta după cuvântul Scripturii [Lc. 24, 17.], și fiindcă dreptul nu voia, din pricina smereniei, să cedeze, zice episcopul: „Ascultă, fiule, pe Dumnezeu care îți vorbește ție: «Spre cine voi privi dacă nu spre cel smerit și liniștit și care tremură la cuvintele Mele» [Is. 66, 2.].

Și acestea zicându-le, și rugându-l pe sfântul să binecuvânteze, a sărit dincolo de balustrada exterioară, ca în vedenia dreptului. Iar sfântul însuși, amintindu-și de glasul care a venit până la el, a cedat și unul a plecat grumazul, iar celălalt, roșind, și-a pus mâna pe cinstitul lui cap cu vărsare de lacrimi multe, arătându-l pe el preot desăvârșit la porunca lui Dumnezeu. Dându-i lui pace, a plecat cu bucurie și

veselie. Atunci au venit la sfântul ucenicii lui, rugându-se [Mt. 13, 36] să le săvârșească lor sfânta Liturghie.

Și el pregătind prin Duhul Sfânt proscomidia, se întreba dacă i se cuvine lui să pună înainte prin ea și se vede pe sine prin descoperire săvârşind Sfânta Liturghie prin această dumnezeiască anafora și cetele sfinților îngeri, ca niște bărbați eunuci, ale căror veșminte erau albe ca zăpada [Mt. 28, 3.], stând înaintea stâlpului și prin mișcarea mâinilor binecuvântând și zicând: „Dacă cineva nu împărtășește această mărturisire de credință, să fie anatema”. Și S-a arătat deasupra lor Domnul adeverind cuvintele acestea, adăugând și zicând: „Să fie despărțit de Tatăl și de Fiul și de Sfântul Duh”. De atunci, cu toată încredințarea, sfântul a pus înainte prin aceasta și a săvârșit dumnezeiasca Liturghie, slăvind pe Dumnezeu, Cel slăvit în sfatul sfinților Lui [Ps. 88, 8; 67, 36; IITes. 1,10], fiindcă minunați i-a făcut pe pământ pe sfinții Lui, fiindcă, după cum zice fericitul David, toate voile Lui sunt întru ei [Ps. 15, 3.].

[Viața Sfântului Simeon 132-135, extras din volumul: Viața Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viața fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediție îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecția Viața în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iași, 2013]

Sfântul Simeon își ia rămas bun de la ucenici. Ultimele cuvinte

Așadar, Însuși Mântuitorul lumii, Hristos, Domnul slavei, Iisus, adevăratul Dumnezeul nostru [In 4, 42.], puterea cea de viață făcătoare, a dat sfântului Său slujitor să ne descopere nouă, nevrednicilor, slăvitele Lui taine. Și având el a se muta de la cele pământești și a părăsi viața cea în trup și a pleca la Dumnezeu și a fi la El, chemându-ne pe noi, nevrednicii lui robi, a zis: „Veniți, fraților, să vă descopăr vouă tainele cele săvârșite întru mine, ca să aveți neîncetat nădejdile în Fiul lui Dumnezeu.

Căci încă de când eram la vârsta prunciei mele, disprețuind cele necesare vieții, nevoindu-mă cu plecarea genunchilor și vărsare de lacrimi multe, L-am rugat pe El, adevăratul nostru Dumnezeu, zicând: «Binevoiește, Dumnezeule, asupra robului Tău și slobozește-mă pe mine de împărtășirea de mâncărurile veacului acestuia în chipul în care Tu Însuți voiești». Așadar, Cel ce descoperă tainele, Cel ce cunoaște cele ascunse [Dan. 2, 47; 13, 42.], Cel ce pretutindenea este și Cel ce vine la toți cei ce Îl cheamă pe El întru adevăr [Ps. 144, 18.], a arătat îndată în chip vădit smereniei mele un bărbat îmbrăcat în alb, încins cu veșmânt cuvios, având

înfățișare de fulger. Și pe acesta văzându-l, m-am umplut de uimire la vederea lui slăvită. Acesta, dar, ducea în mâini un vas sfânt și a venit la mine prin văzduh. Și m-am uitat și iată, în vasul acela sfânt am văzut ceva ca un orez prea alb din care nu am mai văzut niciodată și pe care nu-l pot descrie. Și din acesta a luat de trei ori și mi-a dat ca printr-o linguriță în smerita mea gură. De atunci și până acum în ziua Sfintei Învieri a duminicii, după Sfânta Liturghie, vedeam pe prea sfântul bărbatul acela cu chip dumnezeiesc venind la mine cu vasul acela sfânt și învrednicindu-mă de asemenea împărtășire care ajungea desfătând smerenia mea până în sfânta duminică următoare.

Acestea vi le-am spus vouă spre folos, ca să vă puneți voi desăvârșita voastră nădejde și dragoste în Dumnezeul nostru. Luați, așadar, aminte la voi înșivă, iubiții mei, și păziți poruncile mele, urmărind pacea și sfințirea fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul [Evr. 12, 14.] și, mai presus de toate, păziți dragostea unii către alții, amintindu-vă pururea de Domnul, care a zis către ucenicii Lui: «Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi» [In 13, 35.]. Căci eu, potrivit cuvântului apostolului, de acum mă jertfesc și vremea despărțirii mele s-a apropiat [II Tim. 4, 6.]. Căci Domnul a venit la Mine și mi-a făcut cunoscută mutarea mea”.

După ce au trecut zece zile, după psalmodia de seară, slobozindu-ne pe toți, după obiceiul lui, și aducând mulțumire lui Dumnezeu, și-a dat cu multă pace duhul lui cel sfânt în mâinile Domnului în luna artemisios, în ziua a douăzeci și patra, într-o vineri, la ceasul întâi al nopții, indictionul al zecelea, anul 640 după Antiohia, iar după cetatea vecină a Seleuciei, în anul 700.

[Viața Sfântului Simeon 256-257, extras din volumul: Viața Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viața fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediție îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecția Viața în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iași, 2013]

Sfântul Simeon ne arată obligativitatea posturilor pentru toți creștinii

Ne-a povestit nouă sfântul cele arătate lui despre Postul mare și zicea că: „Pe când eram încă prunc și stăteam în locul primului meu stâlp, am auzit că nu țin oamenii Sfântul Post al Paștelui, ci mănâncă brânză și ouă și, cum mă miram de aceasta, a stat înaintea mea îngerul lui Dumnezeu, ținând un potir, un ied și o sabie și, luându-l, l-a junghiat înaintea mea și a scurs sângele în potir și am văzut sângele și iată era sângele închegat și brânzit ca laptele și a zis către mine: „Iată, brânza pe

care o mănâncă oamenii în Sfântul și marele Post este sângele iezilor. Pentru aceea, cu aceste dispoziții, rânduiește obștii adunate în jurul tău ca nimeni să nu mănânce brânză sau ouă în Sfântul și marele Post, căci acestea sunt asemenea ouălor de șarpe și de balaur, făcute din toată necurăția”.

Și venindu-și în sine, și-a amintit de Isaia profetul care zice: „Ouă de aspidă au spart și pânză de păianjen țes și cel ce vrea să mănânce din ouăle lor, spărgându-le, a aflat vânt și înlăuntrul lor vasilisc”[Is. 59, 5.].

Acestea am fost silit să le spun, nu fiindcă socotesc mâncărurile spurcate. Căci cele pe care Dumnezeu le-a curățit nu trebuie nicidecum să le socotim spurcate [Fapte 10, 15; 11, 9.], de vreme ce pentru cei ce se împărtășesc de ele cu credință sunt sfințite prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune [ITim. 4, 5.]. Dar am povestit monahilor acestea spre folos, pentru ca mai vârtos să sporiți în aceste sfinte zile râvna voastră pentru sfințenie, precum i-am pregătit și pe cei ce au rămas împreună cu mine mai înainte de voi.

[Viața Sfântului Simeon 166, extras din volumul: Viața Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat. Viața fericitei Marta, mama Sfântului Simeon Stâlpnicul din Muntele minunat, traducere de L. Enache, studiu introductiv de P. van den Ven, ediție îngrijită de Pr. D. Bahrim (Colecția Viața în Hristos, seria Hagiographica, nr. 1), Ed. Doxologia, Iași, 2013]